

ÜNNEPI IGEHIRDETÉSEK
A DEBRECENI REFORMÁTUS HITTUDOMÁNYI
EGYETEM LEGÁTUSAI SZÁMÁRA

2021–2022

Ünnepi igehirdetések
a Debreceni Református Hittudományi Egyetem
legátusai számára
2021–2022

Szerkesztette:
Horsai Ede

Kiadja a Debreceni Református Hittudományi Egyetem
Felelős kiadó: Dr. Baráth Béla Levente rektor
Nyomda: Monaprint Bt.
Felelős vezető: M. Szabó Monika
Debrecen, 2021

TARTALOM

Karácsonyi ünnepkör

Megtestesült

(Szenteste) – Oláh István (Debrecen–Nagytemplom) 6

Az egyetlen

Dr. Bölcskei Gusztáv (DRHE) 13

Karácsony „helyre/helyedre tesz”!☺

Beszterczey András (Debrecen–Nagytemplom) 19

Isten kezében mindenkor

Bukáné Zakar Zsuzsánna (Debrecen–Ebes–Szepes) 25

Ember, maradj talpon!

Lovász Krisztián (Debrecen–Széchenyi kert) 34

Húsvéti ünnepkör

Nagypénteki igehirdetés

Püskiné Szécsi Judit (Debrecen–Nagyerdő) 41

A nagyszombat csendje

Dr. Kállai Imre (Debrecen–Homokkert) 47

Húsvéti futóverseny

Nagy Gábor (Debrecen–Szabadságtelep) 52

A látás rétegei

Zsoldos Tibor (Debrecen–Kistemplom) 59

A feltámadás hiteles tanúi

Iván Barna Zsolt (Debrecen–Mester utca) 65

Húsvéti láncolat...

Húsvét 2. napi igehirdetés

Lovász Krisztián (Debrecen–Széchenyi kert) 72

Pünkösdi ünnepkör

Pünkösöd – az ajtónyitás ünnepe

Lovász Krisztián (Debrecen–Széchenyi kert) 79

Az újjászüelő és megújító Szentlélek

Széles Csongor (Debrecen–Kerekestelep)..... 85

Jézus Lelke

Pünkösöd második nap délelőttre

Zsoldos Tibor (Debrecen–Kistemplom) 92

Ki mondhatja el, hogy vettem Szentlelket?

Pünkösöd 2. napi igehirdetés

Bukáné Zakar Zsuzsánna (Debrecen–Ebes–Szepes) 98

KARÁCSONYI ÜNNEPKÖR
2021–2022

Megtestesült

(Szenteste)

Oláh István (Debrecen–Nagytemplom)

(Lekció: Máté 1, 18-25, ha nem Szenteste hangzik el)

Előima: *Kegyelmes Istenünk, Mennyei édes Atyánk az Úr Jézus Krisztus által! Hálát adunk, hogy eljuttattál bennünket az adventi várakozás után a beteljesedéshez, karácsony ünnepéhez. Köszönjük, hogy nem hagytál bennünket magunkra bűneinkben, kétségeinkben, szomorúságunkban, hanem eljöttél ebbe a világba. Valóra váltottad mindazt, amit a próféták ígértek. Köszönjük, hogy nem valakit küldtél, hanem Te magad érkezted meg közénk és a mi szívünkbe. Te tudtad, Urunk, hogy mi az emberi szív igazi vágya, az, hogy Téged lásson, hogy Veled jusson közösségbe. Köszönjük, hogy az egyszülött Fiú ezt a közelséget és közvetlen kapcsolatot hozta el számunkra, hogy bennünket, akik elveszettek voltunk bűneink miatt, mi is gyermekeiddé lehessünk.*

Magasztalunk azért a csodáért, hogy a Földre jöttél, áldunk, hogy vállaltad az utat, lemondtál a mennyei dicsőségről és felvetted a mi testünket. Ezen az ünnepen is eljöttünk hozzád szegényként és üres kézzel, hogy kolduljuk isteni ajándékaidat. Kérjük, szereteted melegségével járd át hideggé vált szívünket, részesíts bennünket a karácsony csodájában és annak Tőled jövő minden ajándékában. Add, hogy mi is lélekben odajáruljunk jászladhoz, hogy pásztorokkal és bölcsekkel együtt magasztaljunk és örömmel dicsérjünk, mert eljöttél értünk, hogy megments bennünket. Kérjük, szereteted fényével vedd körül ezt a gyülekezetet! Szólíts meg bennünket Igédde! és add azt az üzenetet, amely által mi is részesei leszünk a karácsonyi evangélium örömének! Kérjük, Egyszülött Fiadért hallgass meg bennünket! ÁMEN

Textus: János 1,14

„Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.”

Szeretett Testvérek!

János tömören fogalmazza meg a karácsony lényegét mindössze 4 szóban: az Ige testté lett. Az Ige teremtett, az Ige szólt az Ószövetségben Mózeshez, a prófétákhoz, és végül megjelent a nagybetűs Ige az egyszülött Fiúban.

Az Ige több, mint egy üzenet. Az Ige maga az Isten. Ez az Ige koncentrált az első karácsonykor Betlehemben. Isten úgy döntött, belép a mennyi dicsőségéből az istállószerű világunkba. A mélyen lévő embert csak az tudja megmenteni, aki lemegy hozzá, az ember nem tudott már felkapaszkodni Istenhez. János evangéliuma ugyanazzal a szóval kezdődik, mint a Biblia első könyve:

Kezdetben. Kezdetben minden a helyén volt. Kezdetben béke és harmónia volt az ember és Isten, ember és ember között. Kezdetben... aztán jött a bűneset. Az ember az elszakadást választotta.

Messzire sodródtunk Istentől. Rajtunk, rajtad és rajtam már csak Isten csodája segíthetett. A csoda megtörtént, Isten eljött értünk.

Néhány évvel ezelőtt történt, hogy egy Chilei bányában 600 méter mélyen robbanás történt, és az omlás után 33-an rekedtek lent a sötétségben. Csak úgy lehetett megmenteni őket, ha utat találnak hozzájuk és lemennek értük. A bányászok magukon nem tudtak segíteni, csak külső segítségre számíthattak. Több napon keresztül szurkolt nekik a világ. Végül elértek hozzájuk 600 méter mélyre, lement értük a mentőegység, és mindenkit kimentettek. Mondták is: csoda történt.

Az ember sokkal mélyebben volt, ahol senki emberfia nem tudott segíteni, ezért Isten fia jött el személyesen és nyúlt felénk.

Isten nem egy újabb prófétát küldött, nem egy nagyszerű hadvezért, mint egykor Dávidot népének, hanem Önmagát. Tudta, személyes Istenre van szükségünk. Van a szívünkben egy űr, amit csak Ő tud betölteni.

Érezted már életedben, hogy neked Istenre van szükséged?

Mit tettél akkor?

Eljöttél istentiszteletre, kinyitottad a Bibliádat, imádkoztál. Karácsonykor Isten kinyilvánítja: találkozni akar veled és velem. Meg akar szólítani, meg akar menteni.

Eljátszottam már én magam is a gondolattal, milyen jó lett volna ott lenni akkor Betlehemben, látni a kisdéd Jézust. Olykor megfogalmazódik bennem: de kár, hogy nem voltunk ott a pásztorokkal, a bölcsekkel.

Mennyivel jobb volt nekik, mert elmehettek a kis Jézushoz, láthatták a jászolban fekvő Isten Fiút, imádhatták őt. A megtestesült Ige ott feküdt a bölcsőben.

Jézus ma már nem fekszik a betlehemi jászolban és nem kell Betlehemig mennünk, ha vele találkozni akarunk, meg lehet Őt látni. Jézus nem maradt a betlehemi jászolban!

Jézus felnőtt, tanított, elvégezte a golgotai kereszten a mi megváltásunkat és a legnagyobb reménységet adta nekünk a feltámadásával.

Jézussal, mint élő Úrral, ma is lehet találkozni.

Ha megkérdezném, hogy mondjátok Jézusról valamilyen tulajdonságot, akkor az elsők között lenne, hogy Jézus szeret.

Ha valaki egykor gyászolt, vigaszt keresett, megtalálta Jézusnál, ha valaki bűneivel és őszinte bűnbánattal ment hozzá, megbocsátott neki. Ha valaki lelki éhségével kereste meg Őt, csillapította azt.

Benne Létezik a végtelen kegyelmes szeretet, amelyből folyamatosan meríthetünk.

Jézus érkezése előtt nem volt más, csak a törvény betűje, ami nem volt képes megváltoztatni az emberi szíveket. A nép várta Isten közbeavatkozását. Isten közbeavatkozása megtörtént, igaz nem úgy, ahogy Izrael népe azt várta volna. Isten nem törölte el az elnyomó római birodalmat, nem tüntette el a zsarnok Heródes királyt.

Ő sokkal többet tett: eljött hozzánk, kegyelmet hirdetett szeretetéből. Ez változtat meg mindent. Ez a Kegyelem, ami Krisztusból árad, képes megragadni téged.

Jézus telve van kegyellemmel és igazsággal.

Isten igazsága ma is rávilágít életünk bűneire.

Jézus fényessége mellett nem tudom elrejteni életem bűneit, nyomorúságát. Ha Isten igazsága érvényesülne rajtunk, akkor nagy bajban lennénk. Ki tudna megállni előtte közülünk? Jézus ezért jött, hogy megmentsen bennünket.

Jézus vállalta, hogy magára veszi értünk Isten igazságos büntetését. Ezért Isten kegyelme kiáradt ránk.

Isten szeretete nem akar ítéletre küldeni, hanem Jézusban, kegyelmes szeretetében járhatunk. Ezért nem kell elrejtened bűneidet, gondjaidat, fájdalmaidat. Hozzá lehet menni, úgy, ahogy vagy, bűnösen, mert Ő kész átformálni. Új emberré válunk Jézus kegyelme által. Aki egyszer megérzi ennek a kegyelemnek a jó ízét, az mindig ebben akar lenni. Vele együtt **Jézusban megtestesült Isten dicsősége.**

Karácsonykor békességre vágyunk. A hétköznapi rohanásából. Többekkel beszélgettem, akik megfogalmazták, hogy nem vágnak másra karácsonykor, csak békességre, nyugalomra a nagy rohanás után.

Isten békességét ajánlotta fel Jézusban. Egy gyermek, akire rátekintünk, békességgel tölt el bennünket. Lukács azt írja, hogy az angyali kórus is összekapcsolja a békét és Isten dicsőségét az első karácsonykor. **Dicsőség a magasságban Istennek és a földön békesség az embernek.** (Lk 2,14)

Isten dicsősége megjelent és magával hozta a békességet. **Akkor azt is mondhatom, ha békességet akarunk életünkben, akkor dicsőítsük Istent.**

A kettő összetartozik. Isten arra teremtett, hogy Őt dicsőítsük egész életünkkel.

Az első karácsonykor is békétlen volt a világ, nem mindenki látta meg Isten dicsőségét már az első karácsonykor sem, de pásztorok és bölcsek igen. A többiek egy szegény családot láttak, akiknek nem jutott hely, csak az istállóban.

Mégis Isten dicsősége megmutatkozott, amikor Jézus gyógyított, bűnöket bocsátott meg. Jézus ma is jelen van Szentlélek által, és ma is megmutatja magát.

Az Ószövetségben a szent sátorban lehetett találkozni Isten dicsőségével.

Az Újszövetségben Isten dicsősége Jézusban jelent meg.

Ahol Isten dicsősége megjelenik, ott reményt tud hozni minden emberi szívbe.

Amikor énekeljük a karácsonyi énekeket vagy együtt imádkozunk, akkor történik valami csodálatos a lelkünkkel: Isten jár át bennünket, az Ő dicsősége tölt be. Gondoljunk arra, amikor reménységet adunk egy rászoruló embertársunknak, amikor életünk küzdelmei közepette erőt kapunk és békesség jár át bennünket.

Jézusban, a testté lett Igén keresztül Isten megmutatta, hogy milyennek akar látni bennünket. Dicsősége sugározzon át rajtunk és éljük át csodálatos kegyelmét és igazságát!

Ezt munkálja az az Úr, aki a legnagyobb ajándékot adta nekünk. Karácsony az ajándékozásról is szól. A karácsonyi ajándékozás arra az ajándéokra utal, amit Isten Jézus Krisztusban adott nekünk, és bennünket is arra ösztönöz, hogy szeressük egymást, ajándékozzuk meg egymást.

A bölcsek és pásztorok ajándékot vittek Jézusnak. Mi mit adjunk annak az Istennek, akié minden hatalom mennyen és földön? Van olyan ajándék, amit szívesen fogadna tőlem?

Isten nem kevesebbet, Önmagát adta értünk, mi egyet tehetünk: Adjuk Önmagunkat oda, hogy Ő éljen bennünk. El akar juttatni bennünket oda, amiről Pál így ír a Galata levélben: „Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus”. (Gal 2, 20)

Krisztus teste mi vagyunk

Krisztus testté lett, megjelenése a legnagyobb karácsonyi ajándék, de aki Krisztusban van, Ő mag is ajándékká válik.

Krisztusnak ma is van teste, ezek mi vagyunk, az Ő gyülekezete. Ezért most ezen a karácsonyon azt kérem, mi magunk és te magad légy az ajándék Krisztus által. Gondoltál már magadra úgy, mint Istentől adott ajándék? Nem kell becsomagolni magunkat...☺ A te keresztyén életed és hited ajándék, Krisztus téged akar használni, hogy hirdesd az ő kegyelmes szeretetét, békességét, dicsőítsd Őt. Ragyogjon át rajtad Krisztus fénye és ereje. Mi vagyunk az Ő teste, akin keresztül munkálkodni akar. Az Ige testté lett!

Te lehetsz ajándék most karácsonykor a családnak, barátoknak, munkatársaknak, bárkinek, akivel utadon találkozol. Ezen a mai napon is legyenek láthatóvá rajtad Krisztus cselekedetei, a te cselekedeteiden keresztül legyen láthatóvá Krisztus dicsősége. A krisztusi ember felvállalja az ő Urát, akarja, hogy Krisztus legyen láthatóvá rajtunk. Ezért azt kéri a Mi Urunk, az Ő szeretetével vigasztalj, a szeretet melegével hozz békességet családdodba. Keresztyének vagyunk, ami azt jelenti: Krisztushoz tartozók, az Ővé vagyunk. Legyen láthatóvá rajtunk, hogy Őt követjük. Az első karácsonykor az Ige testté lett. 2021 karácsonyán ugyanez az Ige jelen van, megjelenik és megmutatja dicsőségét.

Testvérek, ahol Jézus teste jelen van, ott megkapjuk ajándékba a szeretetet, örömet és békességet. A világ látni akarja Jézust! Látni kell Jézust rajtam, rajtad, az Ige ma is megjelenik a

Szentléleken által. Erről tegyünk bizonyrágot egyész életünkkel!
ÁMEN

Utóíma: *Mennyei Atyánk! Hálás szívvél köszönjük az ünnepet. Köszönjük, hogy megtestesültél világunkban értünk emberekért, hogy megváltás bennünket!*

Urunk, megvalljuk neked, hogy mi nem érdemeltük meg karácsonyi ajándékodat. Mert sokszor nem adtunk helyet neked az életünkben, más fontosabbnak gondolt dolgokkal voltunk elfoglalva. Másnak adtuk a dicsőséget. Azt kérjük Tőled, hogy foglald el életünkben a helyed, légy Te a középpontban, hogy átéljük szereteted, kegyelmed nagyságát. Szereteteddel formálj bennünket, hogy minél inkább azzá váljunk, akinek Te látni akarsz bennünket. Jöjj be, lépj be az életünkbe, végezd el munkádat, adj igaz bűnbánatot bűneink miatt, világosságoddal szoríts ki minden sötétséget életünkéből. Hozz megújulást számunkra ezen a karácsonyon, hogy lehessünk áldott követeid a világban, akik téged képviselnek, akik a te szereteteddel szeretnek, akik a te békességeddel teremtenek békét, akik szavaiddal vigasztalnak, akik lelked ereje által kiállnak az igazság mellett. Cselekedj úgy az életünkben, hogy megtegyük mindazt, amit Te ránk bízál. Kérjük Urunk, vigasztald a gyászolókat, légy azokkal, akik számára a karácsony nehéz ünnep, mert egyedül vannak, Te légy velük társként, vigasztald Őket, enyhítsd magányuk miatt érzett szomorúságukat. Gyógyító szeretettel vedd körül betegjeinket. Kérjük, áldd meg az úrvacsorai közösségünket. Mutasd meg a megtöretett tested jegyei által szereteted, irgalmad nagyságát. Kérjük, áldd meg további ünneplésünket. Jézus Krisztusért kérjük, hallgass meg bennünket! ÁMEN

Az egyetlen
Dr. Bölcskei Gusztáv (DRHE)

Lekció: Lk 2,1–14

Előima: Örökkévaló Isten, szerető mennyei Édesatyánk Jézus Krisztus által!

Magasztalunk Téged, aki a magasságban, a hozzáférhetetlen világosságban lakozol, azért, hogy szent Fiadban, a mi Urunk Jézus Krisztusban közénk jöttél, megosztottad velünk örökkévaló dicsőségedet és életedet, s magadra vetted a mi életünk minden terhét és hiábavalóságát.

Dicsérünk és magasztalunk Téged azért a csodálatos irgalomért, amellyel emberi Istenünkké lettél, és Krisztus által fordulóponthoz juttattad a mi életünket is.

Áldunk Téged életünk elmúlt karácsonyaiért, az örömteliekért és a fájdalmasakért egyaránt. Köszönjük a ma karácsonyát szereteteink között, itt a gyülekezet közösségében. Hálát adunk Neked Szentlelked megelevenítő erejéért. Most is azért könyörgünk, szólaltasd meg közöttünk a Te igédet, a Te evangéliumodat. Segíts meg bennünket, az ige hirdetőjét és hallgatóját egyaránt. Urunk, hisszük, hogy hallottál bennünket. Kérünk, beszélj most velünk kegyelmesen a Te Szentlelked által Jézus Krisztusért. Ámen.

Textus: Lk 2,14 „Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békeesség, és az emberekhez jóakarát.”

Adjon Isten áldott, boldog, kegyelemben teljes és békeességű karácsonyt nekünk ebben az esztendőben is! Karácsonyt, igaz, tiszta, szent ünnepet, nekünk, szeretteinknek, és minden embernek ezen a földön. Ezen a földön, ebben a világban, amelyben még karácsonykor sem tudunk szabadulni a számok bűvöletéből. Olyan világban élünk, amely szinte megigéződött

a számoktól. Sőt, maga ez a szó, hogy számérték azt is kifejezi, hogy az az értékes, az az igaz, az a jó, amiből minél több van. Számláljuk a dolgainkat, és mindig az a kérdés, hogy a számokból mennyit tudunk felsorakoztatni a magunk oldalán, mennyi a miénk. Így van még karácsonykor is, hiszen számoljuk, hány ajándékot kaptunk, vagy hányat adtunk. Hány karácsonyi üdvözlőt küldtünk el képeslapon, hány sms érkezett hozzánk. De nemcsak ilyen látszólag szép, érthető számbeli ígézet vesz körül bennünket, hanem egyszerűen nem tudunk szabadulni attól, hogy számokban vizsgáljuk magunkat, dolgainkat. Hányan vagyunk a templomban, többre-e, mint tavaly? Mi lehet ennek az oka? Hányan vannak, akik úgy gondolkodnak, mint mi, mert ha többen, akkor mi vagyunk az erősebbek, nekünk van igazunk. És így szinte másról sem beszél a világ, minthogy vannak a „huszönötök”, vannak a „nyolcak”, a vezetők, néha vannak a „négyek”. Beszélünk számokról, a kamatlábak számairól, a tőzsdeindex pontjairól, és mindig azt kérdezzük: mennyi ebből a miénk?

Karácsony van. Karácsonykor az örökkévaló Isten, a mindenség teremtetője, a számok ura egyetlen egyet üzen és ad nekünk, mert a **karácsony az egy ünnepe**. Mi történt? Megszületett *egy* gyermek. Felsírt a világon *egy* gyermek. Bepólyáltak *egy* gyermeket, és elhelyezték a jászolban. És ehhez az egyhez odavándorol, odazarándokol a világ. Erről szól a karácsony. Ez az Isten örömteli, boldogító üzenete most is, a mi karácsonyunkon is: az *egy* a miénk. De ebben az egyben, ebben az egyetlen sírásban benne van az egész mindenség öröme. Ne féljete, mert nagy örömet hirdetek, amely az egész nép öröme lesz! – hangzik az első karácsonykor. Mert ez az *egy* gyermek az Isten csodálatos, életjeladása a világnak. És lehetne-e szebb, lehetne-e múlhatatlanabb életjeladás a világ számára annál, hogy megszületik *egy* gyermek? A várva várt, az *egy*, a mi Urunk Jézus Krisztus. Ezt az egyet adja Isten a számok bűvöletében élő világnak, amely akkor szinte ugyanúgy működött, mint ma.

Hiszen hallunk a nagy impérium összeírásáról, hallunk arról, hogy mi mindent mozgósítanak, hogy minden precíz legyen, hogy minden jó legyen, hogy ismerjék a statisztikát. Bár azóta azt is tudjuk, hogy vannak, akik szerint a statisztika nem más, mint a hazugság elegáns neve. De mégis az egykor és ma is a számok bűvöletében élő világnak Isten az egyet adja, az *egy* gyermeket. És hogy mit jelent ez? Mit jelent az, amikor a számok bűvöletében élő világban egy ember egyszeriben azt tapasztalja meg, hogy létszámfeletti vagyok, nem illek bele a statisztikába, akkor egyszer csak azt érzi, azt tapasztalja meg, hogy értéktelenné vált, hogy nem kell. Bizony, ha csak ezeknek a számoknak a bűvöletében élünk, akkor keserves csalódások, keserves csapások érhetnek bennünket. És ezért adja Isten az egyet.

Hogy mit is jelent ez, azt hadd világítsam meg egy nagyon egyszerű, de azt gondolom, üzenettel teli történettel! A tizenkét bárány történetével. Az arab elbeszélés szerint egy apának három fia volt, és amikor érezte, hogy közel a vég, magához hívta a három fiút, és azt mondta: fiaim, az a végakaratom, hogy osszátok el magatok között a tizenkét bárányt. Mégpedig úgy, hogy a legidősebb közületek kapja a bárányok felét, a következő a harmadát, és a legkisebb a kilencedét. A fiúk leültek, és elkezdtek tanakodni. Persze, hogy mindegyik szeretett volna magának többet, de apjuk azt is elmondta, hogy félbevágni, feldarabolni nem lehet a bárányokat. És ott álltak a tizenkét báránnyal, és nem jutottak semmilyen eredményre. Végül felkeresték egy barátjukat a szomszéd faluban, akinek egyetlen egy báránya volt, és tanácsot kértek tőle. És ez a barát azt mondta: jó, segítetek. Nézzétek, itt az én egy bárányom, nektek adom. És így már lett tizennyolc bárány. És szétosztották, az elsőszülött fiú kapta a felét, kilencet, a második kapta a harmadát, hatot, és a harmadik kapta a kilencedét, kettőt. Amikor összeadták: $9+6+2=17$. Mindenkinek egész bárányok jutottak, és az egyet visszaadták a barátjuknak.

Ez a karácsony. A „tizenhetek” világának, amik mi vagyunk, az osztozkodásainkkal, a számítgatásainkkal, melyekben nem jutunk dűlőre, melyekben keresünk igazságot, melyekben keressük, hogy kinek jut több és miért, kinek jut több a sikerből, a hatalomból, az egészségből, a jólétből, és sosem tudunk megelégedettek lenni. Azt mondja Isten: íme, az *egy*! Vegyétek! Használjátok! A tiétek. Hogy tudjatok békességben osztozni, hogy egymás között meg tudjatok maradni testvéreknek, hogy meg tudjátok őrizni és meg tudjátok tartani azt a rendet, amelyet én alkottam ebbe a világba. Íme ezért az *egy* ünnepe a karácsony. És ezért jönnek a mennyei seregek, és ezért jönnek az angyalok, és énekelnek, és hirdetik: örömnep van! Mindenkinék. Mert itt senki nem létszámféletti. Itt senkinél nem az számít, hogy a számok világából mennyit birtokol, mennyit tudhat a magáénak, hanem az, hogy érti-e, látja-e, szereti-e azt az egyet, aki azért jött, hogy őt szeresse, hogy őérte is odaadja magát. Ő az ünnep, ő a bárány, ő a mi Krisztusunk. Ő az, aki azért jön emberi arccal, emberi alakban, hogy megmaradjon a mi emberi arcunk, és ne torzuljon el. Ezért igaz az, hogy Isten merészsége kellett ahhoz, hogy emberré legyen egy embertelenné váló világban.

Karácsony az Isten merészsége, hatalmas életjeladása a „tizenhetek” világának, a mi világunknak. Azért, hogy adja azt az egyet, hogy adja a megoldást, hogy adja a megváltást. Ezért rendeződnek el karácsonykor is Krisztus körül a dolgok. El kell menni, kinek-kinek a maga városába? Jó. Nincs hely a vendégfogadóban? Nincsenek, a mindenség királya előtt hódoló? Jó. Isten gondoskodik róla, hogy legyen helye, még ha jászolban is, hogy legyenek, akik odamennek, legyenek, akik meghallják, mit énekelnek az angyalok, mit mondanak, mit hirdetnek. Ő szabja a rendet. És ezért karácsony azt is hirdeti, hogy mi mindannyian hírvivői, befogadói lehetünk annak a rendnek, melynek Krisztus megszületése óta emberi arca van. És ebben a világban csak az számít rendnek, aminek emberi,

emberséges arca van. És ami embertelen, ami elbújik névtelen, embertelen hatalmasságok mögé, az nem rend. Mert az megnyomorít, az megrabol, az meg akar fosztani valamitől. A karácsonyi rend, az ünnep rendje mindaz, aminek emberi arca van. És ezért lehet a karácsony annak az ünnepe, annak az alkalmá is, hogy megkeressünk, megtaláljunk életünk útján, az emlékezetünkben legalább egy embert, akinek emberi arca, emberi szava, emberi irgalmassága végig elkísért bennünket, és hogy emlékezzünk, megkeressük, vajon van-e valaki, aki ránk így fog emlékezni. Volt egy ember, aki egyként, emberként nekem valamit adott.

Nem tudjuk, hányan voltak a mennyei seregek. Sokan? Kevesen? Nem ez a lényeg. A lényeg az, hogy most, nekünk, akik halljuk, amit mondanak, akik halljuk, ahogy éneklük: Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség –, nekünk egy dolgunk van: aki hallja, adja át! Dicsőség a magasságban Istennek! Jaj, nem úgy, ahogyan sokan hamisan, cinikusan mondják, ja, jó, ott a magasságban legyen az övé a dicsőség, de hát mi itt élünk, itt csak legyen a miénk. A magasságban lakó itt keresi, itt akarja azt a dicsőséget, azt a hatalmat, amelyik megint csak egyetlen hatalom. Mert Istennek egyetlen hatalma van, az ajándékozás hatalma. Mennyre más ez! Mennyre más, mint amit mi hatalmasnak képzelünk, álmodunk, vagy amiben a hatalmasok tetszelegnek. Az Isten hatalma az ajándékozás hatalma. És ha a magasságban övé a dicsőség, akkor abból békesség, emberarcú rend lesz és marad a sokak világában, minden egyes ember számára. Karácsony ezért ennek az egynek az ünnepe. Ez az egy adjon nekünk erőt, hogy elhiggyük: Isten úgy szeret minket, amilyenek vagyunk. Nem azt jelenti ez, hogy mindennel elégedett, amit teszünk, hanem azt, hogy az ő szemében mindnyájan létezzünk. Mindnyájunk számára van hely Isten szeretetében. Ez az *egy* ünnepe. És ez az egy adhat meg mindent. Ezért áldjuk, ezért magasztaljuk, ezért imádjuk őt mi is, életünk minden napján, most és mindenkor. Ámen.

Imádság:

Dicsőség Neked Mennyei Atyánk, hogy békességet szereztél nekünk a Te Egyetlened által. Köszönjük azt a hatalmas ajándékot, amit karácsonykor ennek a világnak és benne nekünk is adtál.

Számtalan dolog ér bennünket, számtalan próbatétellel kell megküzdenünk, számtalanszor vétünk Te ellened és embertársaink ellen, bocsáss meg ezért! De köszönjük azt az egyet, hogy mi így is számítunk Neked! Hogy Krisztus körül rendeződnek a mi dolgaink. Add, hogy ezt az egyet ne feledjük: emberarcú életünk lehet általa. Csak is általa lehetünk emberségesek, mert ő emberré lett érettünk.

Így hozzuk eléd azokat, akik vigaszra, segítségre, támogatásra szorulnak. Könyörgünk az özvegyekért, betegekért, magányosokért! Áldd meg őket a Te erőddel, szeretetteddel, ajándékozd nekik azt a hitet, amit karácsony jelent, hogy mindannyiunknak van helye a te szeretettedben!

Fiad nevében kérünk, hallgasd meg imádságunkat! Ámen

Karácsony „helyre/helyedre tesz”! ☺
Beszterczey András (Debrecen–Nagytemplom)

Lekció: Lukács 2, 1–20 vagy Mt1,18–24

Előima: *Mennyei Édesatyánk! Gondviselő Istenünk!*

Végre itt vagyunk, lélekben megérkeztünk Betlehembe, végre eljött az ünnep, amit annyira vártunk. Hálásak vagyunk, hogy Veled lehetünk, hogy együtt lehetünk, együtt a gyülekezetben, együtt a családban, együtt mindazokkal, akikkel a karácsony lényege, a szeretet összeköt.

Hála a csodáért! A csodáért, hogy meghallgattad néped imáit és Szabadítót küldtél nekünk, aki ma is itt van közöttünk Szentlelke és Igéje által. Jó ezt újra és újra megtapasztalni.

Urunk! Köszönjük neked, hogy mi, akik most itt lehetünk veled, együtt adhatunk hálát az életért, megtartó, gyógyító kegyel-medért. Ma különösen fontos, hogy erre emlékeztessük magunkat és felebarátainkat.

Atyánk! Nehéz idők, évek vannak mögöttünk. Megviselt minket a bizonytalanság, a bezártság. Bűnbánattal valljuk meg neked, hogy nem mindig Te voltál az első gondolatunk. Lelkünk szemei elhomályosodtak és erőt vett rajtunk az ősi félelem. Urunk, kérünk te légy a mi erősségünk és támaszunk! Érzések és emlékek is kavarnak bennünk, talán régmúlt idők telei, amikor még többen ültünk az asztalnál. Kacagástól volt hangos a ház, mára pedig csend lett.

Kérünk Urunk, add nekünk ebben a csendes órában a Te nyugalmat, békédet, csendes örömet, mely fel tud emelni minket. Kérjük azt az örömet, melyet az első karácsonykor átéltek a nincstelenek, elhagyottak, kitaszítottak. Azt az örömet kérjük, ami nem függ a körülményektől, hanem belülről melegít és vidámít! Atyánk! Áldd meg most az együttlétünket, igédre való figyelésünket, hallgasd meg imádságainkat, őszinte könyör-gésünket! Szent Fiadért kérünk! Ámen

Textus: Lukács 2,6-7

Kedves Testvéreim! Kedves Ünneplő Gyülekezet!

Két állítás..., melyben egy egész élet benne van. Művészien van itt megfogalmazva Jézus Krisztus teljes földi útja.

Szinte látom most a testvérek arcát, amint magukban ezt kérdezik: ugyanarról a történetről szól a prédikációja a tiszteletes úrnak/asszonynak, mint amit mi hallottunk az előbb? Igen!

Két „képet” idézzünk fel:

„...a jászolba fektette” és

„...nem volt számukra hely”.

„...a jászolba fektette”.

Végre megérkeztünk. Karácsony van. Szinte varázsütésre azt várjuk, hogy mától minden más és jobb lesz... csak úgy magától... az ünnep hatására... az ember jóindulatából... sajnos azért ez nem ennyire egyszerű...

Igaz, a jászolnak – jászolbölcsőnek – kiemelt helye van a szívünkben. A karácsony e nélkül számunkra már szinte nem is karácsony ☺ Jóllehet a be nem fogadottság, a kitaszítottság, a szegénység és az otthontalanság szimbóluma, mégis jó érzéssel, meghittséggel, örömmel tölti el a szívünket, lelkünket. Mi lehet ennek az oka? Az, hogy ebben a jászolbölcsőben a mi Megváltónk fekszik, aki nem más, mint Isten szeretetének az egyértelmű jele, testet öltése. Egy új élet lehetőségének a záloga. A jászolbölcső így vált a szeretet szimbólumává is.

Egy bölcsőt csak úgy tudunk elképzelni, hogy **egy család** veszi körül. A család ténye és léte máris örömmel tölt el minket. Egy Isten által megáldott családban, kicsi magvetésként, megtapasztalhatjuk mindazt a jót, melyet Isten tartogat a számunkra.

Szülők és gyermekek, ez az a kapcsolat, ami megvan Isten és emberek között. Erre is emlékeztet minket minden évben

a karácsony, de sokkal távolabb is láthatunk ám, ha felállunk a betlehemi dombokra és elkezdjük keresni a „távolban” az Isten akaratát.

A következő megállapítás, melyet Lukács nagyon fontosnak tartott leírni, így szól:

„...nem volt számukra hely”.

A Megváltó így jön el ebbe a világba, a Megváltó így fog élni ebben a világban és azokhoz jön, akik így élnek ebben a világban. Azokhoz jön, akik bármi oknál fogva, keresik a helyüket ebben a világban. Azokat akarja megszólítani, akik érzik és tudják, hogy az életüket nem élhetik így tovább.

A hétköznapiakban lépten-nyomon átélünk ilyen perceket, órákat, napokat, éveket! Elég, ha csak az elmúlt évre, évekre gondolunk. Világméretűvé vált a bizonytalanság. Szerintem sokan vannak, talán közöttünk is, akik még soha nem érezték ennyire a zsigereikben, milyen a bizonytalanság, a félelem egy láthatatlan erőtől, betegségtől, az elmúlástól. Milyen sokan tették és teszik fel maguknak a kérdést: Hogyan tovább? Minek van értelme és minek nincs értelme az életemben? Ha ebben az esztendőben, ezt nem kérdezte meg magától valaki, akkor nem nézett szembe önmagával és a világgal.

Elhagyatottság, magány, gyökértelenség, kilátástalanság, bizonytalanság és nagyon hosszú lehetne még a sor... mindez beférkőzik a gondolatainkba, tetteinkbe, életünkbe.

Ebben nincs különbség a 2000 évvel ezelőtti események és a mai hétköznapiak között. Akkor kardok, lándzsák, légiók tették tönkre a hétköznapiakat és sodortak életüket, családokat a kétségbeesésbe...

Őszintén keressünk válaszokat a saját életünkben erre a kérdésre:

Ma milyen az életünk?

Mitől akarok megszabadulni ma, karácsonykor?

Mit kérek ma, a Szabadítótól? Ő tudja, jól tudja milyen az, ha nincs számunkra hely. Ő tudja, mit jelent a szegénység, a kiszolgáltatottság. Nem fogadták be őt...

DE, és itt van egy NAGYBETŰS DE! Jézus nem merült el az önsajnálatba, nem ragadt bele a bizonytalanságba, nem engedte, hogy úrrá legyen rajta a magány (bár voltak életének pillanatai, amikor minden oka meg lett volna erre).

Ő egy másik utat járt és egy új élet lehetőségét ajánlotta fel az Őt hallgatóknak. A teljes élete, nem csak a betlehemi történet, készít fel minket a mai karácsonyra.

Mit tett, ami annyi embert magával ragadott? Egy hosszú, majdnem 30 éves „belső” utazás után, Isten Fiaként odaállt az emberek elé és mellé, üzenve: **Ne a világot akarjátok megváltoztatni, hanem TI változatok meg és akkor a világ is mássá lehet!** Isten a világ uraként ezt várja tőlünk. A mi megváltozásunk is itt kezdődik el: egy „belső” utazás, bűnbánat és újjászületés után, Isten gyermekeként egy új élet lesz a mienk! Nézzünk körül és vegyük észre a felebarátot, lássunk túl önmagunkon! Az életünk ne csak önmagunk körül forogjon!

A legromantikusabb karácsonyi kívánság, ami ilyenkor megfogalmazódik: „Bárcsak az év minden napján karácsony lenne!” Ha mélyebben belegondolunk ebbe a mondatba, rájövünk nem azt akarjuk megragadni és megtartani, akivé Jézus lett karácsonykor és azután nagypénteken és húsvétkor, hanem valami/valaki egészen másra vágyunk. A születés csodája a halál felett aratott győzelemmel lett teljessé és igazzá! Mi már ebben a korban élünk, ezt a Jézust imádjuk. Keressük MA is az élet, az örökélet Urát! Ha megtaláltuk, akkor a hétköznapijaink része lesz a krisztusi szeretet és nem csak karácsonykor ☺.

Hétköznapi kérdések, melyek elvezetnek a karácsonyi csoda lényegéhez:

Le akarsz most guggolni és meghallgatni egy kisgyermek vágyait? – Van „időd” a gyermekeidre, unokáidra?

Törődni akarsz egy idős ember gyengeségeivel és magányával, az idős szüleiddel, nagyszüleiddel?

Abba akarod hagyni a kérdezősködést, hogy mennyire szeretnek a barátaid? Inkább azt kérdezed önmagadtól, eléggé szereted Te őket?

Meg akarod-e tisztítani azt a bizonyos „lámpabelet”, hogy több fényt árásszon és kevesebbet füstöljön?

A kérdések sora végtelen lehet, nem is folytatom, de ha most igennel válaszoltunk ezekre, akkor készen állunk a karácsonyra! Ez az a szeretet, melyben már helye van a felebarátnak (helye van a férjnek, feleségnek, gyermeknek, munkatársnak, utált főnöknek és házsártos szomszédnak).

Az állítás pedig, hogy „nem volt számukra hely”, a mi életünkre nézve talán már NEM IS ÉRTELMEZHETŐ, mert a mi életünk a helyén van és másnak is helye van a mi életünkben. Ámen

Utóima: *Kegyelmes Istenünk! Megváltó Urunk!*

Köszönjük neked, hogy megtaláltuk helyünket ebben az életben... ebben a templomban, családunkban, munkahelyünkön, a hétköznapiakban és reménységünk szerint az örökéletben is. Hálásak vagyunk neked, hogy Fiad vállalta értünk a szegénységet, kitaszítotttságot, elvettetést, azért, hogy mi bővölködhessünk és éljünk! Ő általa érezhetjük, hogy már nem vagyunk árvák és hontalanok, hanem Atyánk van és hazánk. Jó most ezen a karácsonyon is ezt újra átélni, hogy a szeretet összeköt minket látva és láthatatlanul egyaránt.

Bocsáss meg nekünk Urunk, amikor kishitűek vagyunk és hátat fordítunk önmagunknak és embertársainknak. Bocsásd meg, amikor mi vagyunk azok, akik kitaszítottá tesznek életüket a közöny, a harag, az irigység vagy éppen a hatalomvágytól vezérelve. Bocsásd meg, hogy naggyá és erőssé akarunk lenni, de elfelejtjük, hogy azzá csak akkor leszünk, ha befogadjuk felebarátainkat és készek vagyunk szolgálni nekik és közösségünknek.

Kérünk Istenünk, támogasd néped, ajándékozz meg minket a karácsonyi örömhírrrel: van számotokra hely, mert szegénnyé és kítaszítottá Te lettél értünk, mi már gyermekeid és nem árváid vagyunk!

Kérünk áldd meg családjainkat, gyülekezetünket. Vezesd ezt a népet egyre közelebb magadhoz, hogy mindenki átélhesse a csodát ebben az országban, hogy életének van célja és helye! Szent Fiadért kérünk, hallgasd meg könyörgésünket! Ámen

Isten kezében mindenkor

Bukáné Zakar Zsuzsánna (Debrecen–Ebes–Szepes)

Lekció: Lk 2,1–14. vagy Mt 1,18–24

Előíma: Szerető Mennyei Atyánk, Jézus Krisztus által! Hálatelt szívvel köszönjük meg neked, hogy ünnepet szentelhattunk, szentelhetünk a mai napon. Köszönjük neked a tegnapi estét, hogy együtt voltunk a családdal és átélhettük a család szeretetében is, hogy közösségben vagyunk egymással és közösségben vagyunk teveled. Köszönjük neked, hogy az ünnep rólad szól, te vagy a mi Atyánk, aki cselekszel, te vagy a mi megváltó Krisztusunk, aki eljöttél, közénk jöttél, s hoztad az örömhírt a Mennyei Atya jóságáról, szeretetéről. Köszönjük neked, hogy itt a templomban is eljut hozzánk ennek a jó híre, ennek az öröme, ennek az igazsága és szépsége. Köszönjük azt is, hogy akkor és ott angyalokat küldtél és hírül adtad némelyeknek, hogy megtörtént, hogy eljött az idők teljessége. S köszönjük, hogy nekünk is adod ígédet, az ígéd számunkra a te követed és ezáltal tudhatjuk, hogy Te ki vagy és mit tettél értünk. Köszönjük neked, hogy a szívünk énekelhet az angyalokkal és belül, legbelül rábólinthatunk az anyagi szóra, hogy dicsőség neked. Megvalljuk, hogy kívánjuk, várjuk a békességet, és a jóakaratot, és tudjuk, hogy mindezt ránk is bízod, hogy mi vigyük, hogy mi adjuk tovább és a mi életünk erről szóljon. Ehhez szükségünk van a te útmutatásodra Atyánk, arra, hogy az ünnep valóban felemeljen bennünket. Add, hogy ez megtörténjen velünk, hogy felemelkedik szívünk, lelkünk az ünnepen az ige, a Lélek által és készek vagyunk úgy élni, úgy cselekedni, úgy szólni, ahogyan te ránk bízod azt. Így add ígéd szavát, üzenetét, világosságát, hogy megérthessük és követhessük a te akaratodat.

Jézus Krisztus nevében kérünk, hallgasd meg a mi imádságunkat. Ámen.

Textus: Ézs 52,7–10.

Kedves testvéreim, szeretett ünneplő gyülekezet! Karácsony van. Isten megadta idén is az ünnepet, az ünnep idejét és alkalmát. Ez természetes sokak számára, de valahogy az elmúlt 2 év alapján talán jobban odafigyelünk arra, hogy az idők milyen dolgokat hozhatnak, hisz sok bizonytalanság vesz körül bennünket, nehéz esztendő van mögöttünk. Épp ezért tudjuk, érezzük, hogy még inkább kell az ige, még inkább kell a reménység, még inkább kell, hogy odafigyeljünk arra, ami maradandó, figyeljünk arra, ami az üdvösségünkről szól. Jóllehet ez a szó kikopóban van a hétköznapi világából. Jövés-menésben, munkában, gyermeknevelésben, helytállásban, bevásárlásban, az ünnepi készülődésben vajon ott van-e az emberek szívében a kérdés, hogy van-e üdvösségem?

Talán nem is tud erről a kérdéskörrel, hogy ez egyáltalán felvetődhet. Milyen szörnyű, ha az ember vakká és süketté válik. Számunkra a karácsony, az üzenet, hogy „Üdvözítő született ma nektek” felveti ezt a kérdést: Nekünk van üdvösségünk? Szoktunk-e rá gondolni? Szoktunk-e úgy gondolni az életre, hogy tovább látunk annál, ami látható, ami tervezhető emberi módon? A hit maga azt jelenti, hogy túl látni. És az üdvösség azt jelenti, hogy túl látok, és látok is valamit. Nem homályt, nem sötétséget, hanem világosságot látok, reménységet látok, hogy én az Istené vagyok és az is maradok.

Jól ismert történetet hallottunk, talán ez a legismertebb a karácsonyi igék közül, Lukács evangéliumából az angyalos, pásztoros történet. Betlehemes játékok ihletője, számtalan könyv és leírás született már róla. Nincs karácsony e nélkül az ige nélkül. Hallottuk most is. De jó volt hallani az erőteljes prófétai szót, biztatást is, mely a karácsony fényében üzen nekünk, 2 üzenettel.

Az első üzenet egy kérdés. Kinek a kezében?

Kinek a kezében vannak a szálak, a dolgok, az események, az idő? Kinek a kezében futnak össze mindezek? Ézsaiás kora nem volt könnyű kor. Nem járvány miatt, háború miatt.

Az idők, a történelem arról szól, hogy birodalmak születnek és birodalmak buknak el, szűnnek meg. Tanulságos ez. Olyan birodalomtól rettegett a világ évtizedeken át, amit ma talán a történelemtudományok egy fél oldalon említenek meg. Ez a Babiloni Birodalom volt. Félelmetes volt, hódító volt, sok istene volt, s volt is, amikor kötelezővé akarták tenni, hogy csak azokat az isteneket lehet imádni, akiket ők hirdetnek. Félünk-e most a Babiloni birodalomtól? Szerintem nem. Sok mindentől félünk, de nincs közte a Babiloni birodalom. Mert a Babiloni birodalom ideje lejárt, bukással végződött, jöttek a perzsák és csak az emléke maradt a hajdan volt, kimondhatatlan nevű királyoknak és isteneknek.

Jézus születése idején a Római Birodalom élte a fénykorát. Augustus császár az akkor ismert világnak, szinte az egész világnak a leghatalmasabb ura volt. Rendeleteket hozott és a rendeletek megváltoztatták sok embernek az életét. Csakúgy, mint most, ismerjük ennek valóságát. Akkor a népszámlálási rendelet egy birodalom életét határozta meg. Megmozgatott sok népet, sok embernek okozott kényelmetlenséget. Názáret-Betlehem távolság 163 km, megtenni, valószínűleg maximum egy szamar segítségével, állapotos asszonyként, nem volt kényelmes dolog. Augustus megmozgatott a népszámlálás rendeletével sok mindenkit. Aztán Kr. után 14-ben Augustus császár halott. A hónap, a naptár mutatja, hogy a neve fennmaradt, de senki nem tiszteli már úgy Augustus császárt, mint ahogy akkor kellett, mint egy istent, és vakon és engedelmeskedni neki.

Augustus soha nem tudta meg, hogy a népszámlálás rendelete hozzájárult ahhoz, hogy egy ősi prófécia beteljesedjen, hogy az Üdvözítő Betlehemből származik és ott születik meg.

Úr volt a Babiloni birodalom, úr volt a Római birodalom a maga császárával, aki azt hitte ő a birodalom vezetője, s kezében tartja a történelmet, a szálakat, az isteneket, mert azt imádják, akit ő előír és mindenki oda megy, ahova ő parancsolja nekik. S azóta is, a történelem erről szól, hogy birodalmak jönnek, uralkodók jönnek, mindenki elhiszi, hogy van neki hatalma, örül ennek a hatalomnak és rendelkezik és hoz olyan határozatokat, amivel megkeseríti vagy néha megkönnyíti az emberek életét.

De ha egy kicsit lejjebb jövünk és elfelejtjük a Babiloni uralkodót és Augustus császárt is: mi nem akarunk urak lenni a saját életünk fölött? Hisz mindannyian vágyunk arra, hogy úgy éljünk az életünket, ahogy szeretnénk, az elképzeléseink valósuljanak meg. Fájdalmas szembesülnünk azzal, amikor az életünknek nem vagyunk az urai. Persze a hívő ember ezen nem lepődik meg, egy hívő ember belül ezt már a helyére tette, hogy nem vagyok az életemnek az ura. De azért látjuk, hogy a legtöbb ember így gondolkodik és így él. Úr szeretne lenni a saját élete felett. Megmondani, hogy mi a jó és mi a rossz. Döntéseket hozni és annak a gyümölcseit learatni. Mindenki a saját életének a kovácsa, tartja a közmondás. S milyen nagy baj, ha az ember teljes mértékben elhiszi ezt.

De mi tudjuk, hogy van valaki, aki valóban a kezében tart mindeneket. Mi tudjuk, hogy van, aki valóban Úr és mindenről tud. Isten az, aki cselekszik. Akkor is, amikor a császárok rendeleteket adnak ki. Akkor is, amikor járvány van és egy csomó mindent nem tehetünk meg, amit pedig szeretnénk, vagy megszoktuk, vagy hiányzik.

Isten az, aki cselekszik és karácsonykor azt üzeni nekünk, hogy figyeljetek, nekem gyönyörű tervem van veletek. Üdv-tervem

van, vagyis azt a kérdést ne felejtsd el, hogy van-e üdvösséged, mert csak ezen az úton-módon, ezzel a kérdéssel a szívedben találkozatsz velem. Mert akinek nem hiányzik az Isten, az nem indul el az Isten útján. Karácsony annak az ünnepe, hogy Istennek gyönyörű terve van, üdvözítő terve van és a világtörténelmen keresztül, azt sokszor felhasználva, kibontakozik az Isten terve. Aminek mi a lényege? Meg akarja mutatni Isten az ember-szeretetét és cselekszik is Isten azért, hogy az embernek menedéke, jövője és reménysége legyen. Terve van az Istennek és a kezében tart minden szálát. Amikor én hitre jutok, én az ember a magam életével, akkor voltaképpen az a felismerés van ebben, hogy az én kis életem szála is ott van az Isten kezében. És az én kis szálam, ami 7 és fél milliárd embernek lényegtelen, néhány embernek fontos csak, de az Istennek igazán kedves és lényeges, és az Isten akarja az én kis életem szálát, és belefoglalja abba a gyönyörű szövődékbe, amivel ő viszi előre az embernek a sorsát, útját, hajóját, üdvét. Isten kezében van, az én kis szálam is, és belefoglalja az ő történetébe, belefoglalja az ő útjába.

„Istened uralkodik” – mondja Ézsaiás próféta. Mondja annak a szétbombázott Jeruzsálemnek, ahol elpusztult a templom, és azt gondolták, ha nincs templom, akkor Isten sincs. De megszólalt a prófétai szó: Istened uralkodik! Mindenkor, minden körülmények között. Boldog az az ember, aki látja az Isten uralmát. Boldog az az ember, akinek nem kérdés, hogy kinek a kezében van minden, mert pontosan tudja, hogy az Isten kezében van az emberiség, és az emberiségen belül a saját kis életünk szála is. Istened uralkodik! Milyen csodálatos, hogy karácsonykor megpillanthatjuk, hogy szelíden jött az Úr, a jel egy kisgyermek volt bepólyálva. Ez olyan nagy jel? Igen. Az Istennek ez olyan nagy jel. Mert üzen az ő szelídségéről, alázatáról, szeretetéről, az életről, a tiszteletről, mindez benne van ebben az egyszerű jelben. Mennyei seregek sokasága jelent meg az angyallal, mert

a Mennyben mindenki tudja, hogy kicsoda Krisztus, s kicsoda az Isten. A földön csak kevesen. A pásztoroknak adták hírül. És biztos vagyok benne, hogy ez most is így van. A Mennyben mindenki tudja, hogy kicsoda az Isten és tökéletes az Isten imádása és tisztelete, a földön pedig csak kevesen tudják. De milyen jó, ha úgy érezzük, hisszük és valljuk, hogy ott vagyunk a kevesek között. Mi tudjuk, hogy kicsoda az Isten. Mi tudjuk, hogy uralkodik az Úr, mi tudjuk, hogy miről szól a karácsony, hogy kinek a születését ünnepeljük karácsonykor. S milyen jó, hogy akkor közünk van a Mennyhez, akkor bekapcsolódunk mi is Mennyeik országába, és közösségünk van az angyalokkal, a mennyei seregek sokaságával. *„Kinyújtotta szent karját az úr, minden nép szeme láttára.”*

Kinek a kezében van? A kinyújtott kezű Úrnak a kezében. Kinyújtja karját, s ez mindig azt jelenti, hogy megmutatja erejét és csodát tesz. Mikor Isten kinyújtja a karját, mindig azt jelenti, megmutatja szabadító erejét, megmutatja jelenlétét.

Azt kívánom az ideik ünnepen, hogy éljük át: tudjuk, kinek a kezében vagyunk, és lássuk és érezzük, hogy kinyújtja Isten a karját, mutatja az ő erejét, és mi ebben az erős kézben kapaszkodhatunk meg.

A másik üzenetnek ez a címe: Múlt idő, jelen idő.

Ézsaiás Krisztus előtt évszázadokkal élt és írta le ezeket a sorokat, akkor és ott, egy konkrét történelmi helyzetben – nagyon fontos, hogy ezzel is tisztában legyünk. De nem véletlen, hogy ez a prófécia is Krisztusra utaló és mutató prófécia lett. Lélek által írja le mindazt a próféta és mi tudjuk, hogy Krisztusról tesz bizonyosságot, azzal, hogy az Isten szabadítása nem időlegesen, nemcsak egy-egy helyzetben mutatkozik meg, hanem Krisztus szabadítása az egész emberiségnek szól, örökre. Múlt időben írja a próféta. *„Megvigasztalta népét az Úr, megváltotta Jeruzsálemet.”* Ez még akkor nem történt meg, abban a konkrét helyzetben sem. Krisztusra nézve meg évszázadok választják el

a megvalósulástól. És mégis, múlt időt használ a próféta. Már akkor, amikor még meg sem történik. Van az a kis példabeszéd, hogy ha te komolyan gondolod az imádságot, és esőért imádkozol, akkor úgy indulj el, hogy viszel magaddal esernyőt. Ézsaiás az az ember, aki imádkozott, kijelentést kapott és vitte magával az esernyőt, ezért meri használni a múlt időt. Annyira bizonyos, hogy ez meg fog történni, hogy már megtörtént, mert amit Isten kijelent, az már meg is történik.

Milyen csodálatos lehetett ez a bizonyosság, ez a bizalom, hogy azt mondom, ez már megtörtént, amit Isten nekem ígért. Lehet, hogy időben még ezután fog kibontakozni, de már megtörtént, mert Isten már kijelentette és Isten azt mondja, hogy igen, ez így van, és így lesz. Megtörtént a Krisztus eljövetele is. Erről talán sokan úgy gondolják, hogy ez túl régen volt, ez egy ilyen karácsonyi „legenda”. Megszületett, de mennyi minden ráakódott már, mennyi minden történt már azóta.

2021 év valóban hosszú idő, főleg a mi mértékünkkel mérve. Túl régen volt? Így érezzük mi is, hogy ez csak egy történelmi tény, ami már nagyon-nagyon távol van tőlünk? Az Ézsaiási múlt idő olyan, ami a múltban kezdődött el, de még a jelenben is tart. 2021 éve akkor és ott megjelent, de igaz és tart a mi világunkban is. Kihat a mi jelenünkre. Ki is kell, hogy hasson. Kihat a mi időnkre, a mi életünkre, a mi üdvösségünkre. A múltban kezdődött, de a jelenben is tart. Az enyémben biztos. És arra buzdít karácsony szent ünnepén az ige, hogy tartson mindannyiunk jelenében. A múltban kezdődött, igen. Az idők teljességében, meghatározott történelmi helyzetben, földrajzilag is jól körülhatárolhatóan, megtörtént, eljött, de ez olyan múlt idő, ami a jelenre is kihat és az a boldog ember, akinek valóban kihat ez a jelenére.

Ne engedjünk ebből! Vállaljuk ezt örömmel! Legyen mindig időnk, amikor az Isten dolgaival foglalkozunk, amikor azt mondjuk, hogy igen, az én jelenemben ott van az Isten, ott van a megváltás, ott van az üdvösség, és igen, ez a jelenben is tart,

mert általam is és bennem is tart. Mert ahova engem küld az Isten, oda jön velem a Krisztus, mert viszem a szívemben, viszem a szavaimban, viszem a cselekedeteimben. Ahol vagyunk, ott mi képviseljük a hitet, a Krisztus-ismeretet. Nem akarhatjuk, hogy legyen a világon olyan hely, ahol nem ismerik Krisztust és nem gondolnak rá. Ha nem akarjuk, akkor nagy a mi felelősségünk, hogy mi vigyük, mi képviseljük őt. Legyen ez a bizonyosság bennünk az ünnepen és minden napon. Legyen jelen a mi életünkben ez a múltban kezdődött, de most is tartó isteni cselekedet! Legyen ez velünk a jövőben is, tudva, hogy mindaz, amire Isten igent mond már megtörtént. Lehet, hogy még ezután fog bekövetkezni, de már megtörtént, mert Isten szava, igéje igaz, azt meg nem másíthatja senki és semmi.

Ez emelje fel a szívünket és boldogan menjünk majd haza, azzal az örömmel, hogy Isten kezében van a mi életünk és ő igent mond a mi életünk kicsinyke szálára és megadja minékünk, a múltban kezdődően, a jelenben, s megadja a jövőben is, hogy igazán kiteljesedik bennünk az Ő országa, mert Üdvözítő született nekünk, aki üdvözít bennünket. Így legyen. Ámen.

Utóima: Szerető mennyei Édesatyánk, Jézus Krisztus által!

Hálatelt szívvel köszönjük neked, hogy a te kezeden futnak össze a szálak. A történelem szálai, a múltnak, a jelennek és a jövőnek a szálai is. Olyan jó, hogy ott van a mi kicsinyke életünk is, a te kezeden. Néha tényleg úgy érezzük, hogy csak egy hajszálon múlik az életünk, egy hajszálon múlik a jövőnk. De olyan jó, hogy te mindezeket számontartod. Sőt, azt tanítod, hogy a te tudtod és akaratod nélkül egy hajszál sem eshetik le a fejünkről. Add, hogy ez az egyszerű, kitartó hit átjárja a mi ünnepünket és hétköznapijainkat is. Add, hogy soha ne felejtjük el, hogy hozzád tartozunk, hogy a te néped vagyunk. Köszönjük, hogy elvégezted a szabadítást, üdvözítőt adtál minékünk, érettünk. Olyat, aki szelíd, olyat, aki megindul a mi erőtlenségünkön, olyat, aki velünk van, mikor kísértést szenvedünk, olyat, aki

mélységes és alázatos szeretettel hordoz bennünket. Köszönjük Úr Jézus Krisztus, hogy most is érettünk vagy. Hiszen tudjuk, hogy most, 2021. karácsonyán ott vagy az Atyánál és érettünk esedezel. Olyan jó erre gondolni, hogy a Menny össze van kötve a mi életünkkel. Olyan jó Úr Krisztusunk, hogy most szólunk hozzád és te az Atya jobbán hallod és tudod, és látod, hogy kik vagyunk és tudod, hogy mennyire szükségünk van rád. Így szánj meg bennünket, így add, hogy átéljük, te ölelsz körül bennünket irgalommal, kegyelemmel, szeretettel. Segíts, hogy megtanuljunk rád figyelni, benned bízni.

Most ezzel a bizalommal hozzuk eléd a családunkat, szertetteinket, mindenkit, aki kedves a mi szívünknek. Őrizz meg bennünket békességben, összetartozásban. Eléd hozzuk másik családunkat, a gyülekezetünket is. Munkáld közöttünk, bennünk a testvéri szeretetet, az összetartozást, az igaz közösséget. Hozzád könyörgünk nemcsak ezért a gyülekezetért, hanem egész egyházunkért is, s mindazokért, akik ma ünnepelnek, és azokért is, akik nem ünnepelhetnek, mert olyan helyzetben vannak. Szenteld meg a szívüket, a lelküket, a te szent jelenléteddel. Hozzád könyörgünk mindazokért, akik az ünnepen is hiányt szenvednek. Légy a hajléktalanokkal, az éhezőkkel, a szomorúakkal, a békétlenekkel, a sötétségben járókkal. Könyörülj rajtuk is!

Hozzád könyörgünk az özvegyekért, az árvákért add nekik vigasztaló szavadat, add nekik a lehetőségét annak, hogy benned és általad békességet találjanak. Hozzád könyörgünk az itt élő testvéreinkért, magyar nemzetünkért, magyar hazánkért, és az egész teremtetett világért. Az Úr Jézus Krisztus nevében kérünk, hallgasd meg a mi imádságunkat. Ámen

Ember, maradj talpon!

Lovász Krisztián (Debrecen–Széchenyi kert)

Lekció: Lukács 2,8–20

Előima: *Mennyei Édesatyánk, az Úr Jézus Krisztus által! Áldunk és magasztalunk ezen az ünnepen, melyen legelőször azt köszönjük meg neked, hogy hatalmas lépést tettél meg az embervilág felé. Dicsőítünk téged, hiszen ennek a közeledésnek nem pusztán csak az ókori világ főszereplői voltak a célpontjai, hanem minket is a szemed és szíved előtt tartottál, amikor mindenek feletti hatalmatat Fiadban, Jézus Krisztusban láthatóvá tetted.*

Különös öröm számunkra, hogy ezen a szent helyen egy gyülekezet, a te itt élő néped átélheti, hogy a mennyei fény utat tör ebben a sötét földi világban. Mennyi félelem, szorongás és testi-lelki próbatétel nehezedett ránk az elmúlt hónapokban, s mint sötét fellegek kísérték utunkat, takarva a te éltető ragyogásodat. De ennek a nyomorúságos időszaknak sem volt olyan pillanata, ahol magányosoknak érezhettük magunkat, hiszen Szentlelked ereje, vigasztaló és gyógyító jelenléte kísért minket lépésről-lépésre.

De sokszor látogattál már meg minket! Hány és hány alkalmat teremtetted már arra, hogy nyitott szívvel viszonyozhassuk a te közeledésedet. S ma, kegyelmed újabb csodája, hogy gyarlóságaink és méltatlanságunk ellenére is szembenézhetünk veled, aki atyai szeretetedet a betlehemi jászolbölcsőben fekvő fiadban, Jézus Krisztusban mutattad meg, hogy nőttön-nőjön tiszta fénye és ereje, ami áldások forrásává lehet az életünkben. Adj nekünk ma lehetőséget, hogy bűnbánattal megtöltött szívvel járuljunk eléd, és átéljük a megszentelődés boldogító valóságát! Kérünk téged Jézus nevében, hogy hallgass meg minket! Ámen

Textus: Ézsaiás 9,5

**„Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk.
Az uralom az ő vállán lesz...”**

Ünneplő Gyülekezet! Karácsony szent ünnepén alaposan nézzük meg a pásztorokat. Akár egy szentesti gyermekműsorban, akár egy művészi alkotásban (zenei darab, festmény) tekintünk rájuk, az önmagát teljesen átadó, az alázatosan leborulni akaró lelketű embereket láthatjuk. Olyanokat, akiket megragadott valami emberi ésszel fel nem fogható csoda. Ez egy kendőzetlen és őszinte imádat, amely még az életben már oly sokat próbált, sokat látott és sokak által lenézett pásztoemberek életében is átélt valóság. Pici gyermek mellett ott állnak az élet által keményre edzett emberek.

S a pásztorok számára egyre nyilvánvalóbb, hogy ugyan hihetetlen, de igaz, hogy **a magasságos Isten, egy kicsi gyermek formájában érkezett közéjük.**

Ezzel a nem akármilyen horderejű üzenettel, vagy – némelyeknek – kérdéssel kell szembenéznünk mai istentiszteletünkön. Itt dől el hitünk további fejlődése, illetve maga a folytatás. Ezen az úton pedig jó tudni, hogy **Isten is egészen kicsiben kezd.** Úgy, ahogy a földi életben jellemző, ahogy naponta tapasztaljuk: a nagy elé kell a kicsi, a sok kezdete pedig az egy. Ez Isten tervszerűségének is a súlypontja.

Elég csak arra gondolni, hogy egy gyermek érkezése mennyire megváltoztatja a család életét. Nem vagyunk messze az igazságtól, ha kimondjuk, hogy úgy gyökeresen felforgatja a mindennapokat. Ha akarja a felnőtt ember, ha nem, megváltozik, mert meg kell változnia az alvási és étkezési szokásainak, teljesen átalakul a munkavégzés üteme, vagy a pihenés rendje. Ebből a kedves „felfordulásból” nem maradnak ki a testvérek, a nagyszülők, és sokszor a rokonság sem, hiszen valamennyien megérik, és átéli azt a speciális „beavatkozást”, ami a gyermek érkezésével elkezdődik.

Mégis azt mondják a legtöbben, hogy érdemes így – velük és értük élni. Értelmet ad az életnek, erőt a végtagoknak, mosolyt az arcnak. Minden kicsi gyermek új és új reményt ad a keményre edzett, a sokakban csalódott, talán többször lenézett ember számára. Egy kisgyermekkel új hatások, jó értelemben kérdések érkeznek, amelyek a megtorpant ember számára válaszokat indítanak el. Ahogy az egyszeri, sokat próbált nagymama mondta: „Ez kislány az én őssejtem!” Másképpen szólva: **ez a gyermek a talpon maradás záloga!**

Ez a megállapítás azonban semmit sem érne itt ebben a templomban, ha az az Isten, akinek dicsőségét zengtük, nem így gondolná.

Kedves Testvéreim! Az első ünnepi üzenet a Szentírás szerint az, hogy Édesatyánk sem titkolja, a mindenkori világ talpon maradásának egyetlen esélye egy gyermek születése. **A GYERMEK SZÜLETÉSE!**

Mennyei Atyánk, Aki ebben a földi világban is korlátlan Úr, az első karácsony előtt úgy 700 évvel azt üzenste Ézsaiás prófétán keresztül, hogy egy gyermek születik, aki derekasán megváltoztatja a világot. Bátran mondhatjuk: gyökeresen forgatva fel azt. Amit a próféta korában fel kell forgatni, vagy gyökeresen meg kell változtatni, az az, hogy „*A halál árnyékának földjén lakókra világosság ragyogjon.*” (1) **Ez az ígéret és a karácsonyi csoda az nem más, mint amit Isten a teremtés első napján véghez vitt.** Leszámolt a sötétiséggel. Átalakult a Föld nevű bolygó rendje, hiszen a sötétség azt is jelenti, hogy „rendezetlenség”.

„Az egy gyermek születik nekünk...” prófétai evangéliummal azt mondja Ézsaiás, hogy Atyánk nem hagyja annyiban az ember életének sötétiségben való botladozását, sem a bűnös szokásokban való kínlódását, hanem **elkezd a rendezetlennek az elrendezését.** Rendetlen emberi életek találják szembe magukat, az egyedül rendeződést végrehajtani tudó isteni szeretettel. Ez a rendeződés, az új rend kialakulása, gyökeresen

felforgatja a halál árnyékának földjén lakók életét. Ez vette kezdetét karácsonykor.

Ami nem sikerült több ezer évig az embernek. Amin senki sem tudott úrrá lenni a történelem során. Ami annyi, de annyi fájdalmat és keserűséget okozott nekünk. Amiben mi sem tudunk nyugvópontra jutni, nos, az karácsonykor, Isten kezében megoldódik! Mert egy **gyermek születik nekünk.**

Amikor az ember a holnapi napot sem képes belátni, akkor Isten évszázadokkal előtte, előre megmondja, feltárja az emberi jövő titkát, hogy az első karácsonykor, azaz évszázadokkal később rájövünk valamire, ami ma is nemcsak aktuális, hanem létkérdés. Ezt például a német mártír teológus, Dietrich Bonhoeffer így élte meg *„Hogy nekünk gyermek születik, hogy nekünk fiú adatik, hogy ez az embergyerek, ez az Isten Fia hozzám tartozó, hogy én megismerem, hogy ő van nekem, hogy én szeretem őt, hogy én az övé vagyok és ő az enyém, egyedül ettől függ most már az életem. Egy gyermek kezében van az életünk...”*

A gyermek Jézus kezében van az életünk. Annak a kezében, aki első renden nem Mária gyermeke, hanem az élő Isten Fia. Ő öröktől fogva van. Született, de nem teremtmény! Hiszen a Kolossé levélben olvassuk, hogy *„... minden általa és reá nézve teremtetett. Ő előbb volt mindennél, és minden őbenne áll fenn. Ő a feje a testnek, az egyháznak is, ő a kezdet...”* (1,16–17)

Jogosan merül fel a kérdés, hogy akkor miért kellett gyermekké lennie? **Azért, mert Isten, az Atya, aki felül áll az időn és a téren, aki mindenható és mindentudó szuverén Úr, szeretetközlését eme tökéletes csatornán át nekünk ígérte, és ide is adta.** Ezzel pedig megmutatta azt, aminek a mi karácsonyunk erőforrásává kell lennie. Hogy az ember talpon maradása, és a bűn okozta végső romlástól való menekülése, nemcsak a gyermek születése, hanem **bennünk** való születése nélkül elképzelhetetlen. Megmutatta, hogy az emberi kapcsolatok rendeződése Isten szeretete nélkül lehetetlen. Ezért látható a mi környezetünkben,

hogy ki az, akit megérintett „A gyermek” Isten születése, és ki az, aki nagyon távol van Tőle. Hiszen aki találkozott már ezzel a Szeretettel, annak elkezdődik rendeződni az élete. Ami azzal, jár, hogy elsősre „gyökeresen felfordulnak” a mindennapok. Ha akarja az ember, ha nem, megváltozik, mert meg kell változnia; a felnőttek és a gyermekek is benne lehetnek.

Tehát, ez az örök időktől létező Isten, Aki karácsonykor gyermeki testet vett fel, megismerhető számomra is, mégpedig itt a földön és most, karácsonykor.

S végezetül: onnan tudom, hogy nem akárkivel van dolgom, hogy **„Az uralom az ő vállán lesz...”**. Tényleg erő van benne. Erő, Istentől. Erő a jászolban, erő az ácsműhelyben, erő a zsinagógában, erő a Golgotán. Az eredeti szöveg „vállán” kifejezése már a 3. versben szerepel, mint a „hátát” jelentés, amikor a terhes igát, a bot verését, a sanyargató vesszejét el kell szenvednie, de **az uralom ezen a „vállon” lesz!**

Ébredjünk rá karácsony szent ünnepén, hogy ennek az uralomnak 2000 év óta nem kopott az ereje! Éljük meg, hogy ez az uralom nem más, mint a Szeretet uralma, mely képes elhordozni mindenkit, aki legalább annyit kér ma, hogy **„Uram, engedd meg, hogy rendeződjön az életem veled és ember-társaimmal!”**

A karácsony ezt erősíti meg, mert Isten ebben a gyermekben üzeni: **Ember, maradj talpon!** Ámen

Imádság: Felséges Istenünk, mi csak hálával és köszönettel tartozunk neked, hogy Fiadnak, Jézus Krisztusnak a születése nemcsak egy régi történet felemlegetése a számunkra, hanem egy olyan üdvtörténeti megálló, ami személyes életünk fordulópontja is lehet. Azért imádkozunk, hogy ez az általad kínált rendeződés átélt valósággá váljon az életünkben, mert ettől függ a házasságban, a családban és az élet minden területén szükséges békeségünk és boldogulásunk.

Egy ősrégi prófécia szavai és a pásztori önátadás ébresztett minket arra, hogy tulajdonképpen nem a te Fiad a kicsi, a törékeny, hanem mi vagyunk azok. Hogy nem Jézus a gyenge és elesett, hanem mi, akik most előtted hajtjuk meg a fejünket. Különös irgalmadat ismerjük fel abban, hogy mégis láthatjuk az Ő törékenységet, gyengeségét és elesettségét, melyek a Te szeretetednek a jelei. Add Urunk, hogy ennek a földi világunkban testet öltött szeretetnek hadd legyünk a megajándékozottjai! Boldogok vagyunk, hogy a Te gyermekednek a kezében lehet az életünk. S azért imádkozunk, hogy ebből a kézből soha ki ne kerüljünk. Légy velünk továbbra is, hogy a nálad megtapasztalt lelki megújulás és tőled érkező szent erő ma, holnap és örökkön-örökké a mienk lehessen! Szent Fiadért, az értünk született Úr Jézus Krisztusért kérünk, hogy hallgass meg minket! Ámen

HÚSVÉTI ÜNNEPKÖR
2021–2022

Nagypénteki igehirdetés

Püskiné Szécsi Judit (Debrecen–Nagyerdő)

Lekció: Máté 27:45–54

Előima: *Drága Mennyei Édesatyánk!*

Áldunk Téged, mert irgalmad végtelen. Hálás a szívünk, hogy elküldted Egyszülött Fiadat ebbe a világba, hogy megszántad az embert és könyörölsz rajtunk. Megvalljuk, hogy sokféle módon kerestük már a békességet, de nem tudott tartós lenni az életünkben. Előtted nyitjuk meg most a szívünket, mert csak te tudsz megszabadítani bűneinkből. Szentlelked világosságát kérjük, hogy lássuk meg hiányosságainkat, szeretetlenségünket, hűtlenségünket. Hisszük, hogy a keresztnél békességre lelhetünk. Szentlelked világosságát kérjük azért is, hogy szólj személyesen hozzánk Igéből. Add, hogy a régi jó hír, az evangélium örökre új lehessen számunkra. Arra kérünk még Urunk, hogy ezen az ünnepen sokan keressenek Téged, a Tőled áradó szeretetedért. Add, hogy a keresztről szóló beszéd megtartatást adjon sokaknak, közel és távol ünneplő keresztyéneknek. Ámen

Textus: Efézus 3:17–19

Szeretett Ünneplő Gyülekezet, Kedves Testvérek!

Egy misszionárius egy történetet mondott hallgatóinak, hogy jól értsék meg Isten szeretetét.

Egy afrikai őserdőben az állatok nagy megdöbbenéssel vették észre, hogy egyik nap hatalmas fal keletkezett az erdő közepén. Ráadásul úgy, hogy az erdő jobbik része a másik oldalon maradt. Az állatok sorra próbáltak átjutni a falon. Az egyik állat a fal alatt próbált átjutni, de egy idő után visszafordult és megállapította, hogy nincs út a fal alatt. A másik állat a falra próbált fölmászni, de újra és újra visszaesett és nem volt képes átmászni.

A harmadik meg akarta kerülni a falat, de sehogy sem tudott a végére érni, visszamenve megállapította, hogy a fal végtelen hosszú. Az egyik nagyon erős állat fejfel ment neki a falnak, remélve, hogy ledöntheti, de csak szédülten összeesett. Aztán megállapították, hogy a fal áthatolhatatlan.

A tanító elmondta, hogy át lehet jutni a falon, csak meg kell találni az ajtót... A fal neve BŰN az ajtó JÉZUS, és csak rajta keresztül lehet a jobbik részhez jutni.

a) A bűn fala széles és hosszú, mélyen gyökerezik és mi nem vagyunk képesek ledönteni magunktól. Elválaszt Istentől, megrontja a kapcsolatot ember és ember között, és elveszi a békességet. Isten azonban szereti az embert és helyre akarja állítani a jó viszonyt. Ezért adta Egyszülött Fiát a világba. A bűneinkre Jézus keresztyében kapunk megoldást.

Máté evangéliumában ezt olvastuk: *„tizenkét órától kezdve három óráig sötétség támadt az egész földön”*. Az egész földön eluralkodott a bűn, a sötétség. Már az Ószövetségben is látjuk. Az Egyiptomból való szabadulást 9. csapásként a sötétség előzi meg, majd a 10. csapásban a Páskabarány vére által van kegyelem. Ézsaiás próféta így biztat: *„bár még sötétség borítja a Földet, sűrű homály a nemzeteket, de fölötted ott ragyog az Úr”*. A sötétség jel, nem lehet nem észre venni, figyelmeztetés lehet. Az Úr Jézus halálát kíséri, mintegy gyászolja a világmindenség, a természet, és benne lehet az Atya fájdalma is.

A kereszten Jézus kiterjesztett karjai így mutatnak szélesen és hosszan a világ bűnére, mindenkire, akik régen és most vagy bármikor elfogadják megváltó halálát. *„A világ bűne és keserve egyetlen szívcsatornán folyt keresztül”*. Mert a szeretet nem közömbös a bűnös iránt, kész életét áldozni érte. A bűn a Szere-tettel találkozik, szenved a bűn miatt, odaáll a metszéspontra.

b) A kereszt egyik szára vízszintesen, mutat a világ bűnére, míg a másik szára függőlegesen és felmutat a magasra, fel az egekig.

A keresztnél ott feszül a bűn és kegyelem. A Szeretet magára veszi a bűneink büntetését. Ebben a feszületben van a szenvedés. A Szeretet Ura szenved, lehajol a bűnösért, hogy felemelje. A sötétséget Jézus az Atyához, az egekig való felkiáltása töri meg. *„Én Istenem, én Istenem miért hagytál el engem?”* Miért? Mert úgy szerette Isten a világot, benne téged és engem, hogy Egyszülött Fiát adta értem és érted. Jézusnak meg kell élnie az Atyától való elszakítást, hogy mi hozzá mehessünk.

c) A mélységekig kell hogy mutasson a keresztnél. Jézus halálát a mélység is jelzi. *„A föld megrendült, és a sziklák meghasadtak, a sírok megnyíltak”,* nem mindennapi erők megjelenése valószínűleg sokakat megrendített. A római katonáról tudunk, aki ki meri mondani: *„bizony Isten Fia volt ez”.* Jézus látszólag áldozatul esik a sötét halálnak, de éppen ezáltal győzhet fölötte. Jézus halálával életet teremt, és megszabadítja a halál rabjait.

Jelt ad Isten a templomban is: *„a templom kárpitja fölülről az aljáig kettéhasadt”* A Jézust elítélő és halálra adó vallásos zsidók számára ez a legnagyobb jel. A megszaggatott ruha a gyász és bűnbánat jele. A templom is az Egyszülött Fiút gyászolja? Az eddigi vallásosság végét jelentené a kárpit meghasadása? Soha nem gondolták, hogy a kárpit elszakadhat és valami is megváltozik az Istennel való kapcsolatukban és vallásos életükben.

A kárpit kiváló munka, arannyal szőtt kérubokkal, Isten dicsőségét hívatott mutatni. De a kárpit válaszfalat is képezett Isten és a nép között, a szentély és Szentek szentje között. A Főpap is csak évente egyszer mehetett be az engesztelési ünnepen az áldozati állat vérével a Szentek Szentjébe. Közvetítőre volt szüksége az embereknek, hogy áldozatuk az Úr elé jusson, és az engesztelés az Úrtól rájuk szálljon.

Abban a pillanatban, amikor Jézus utolsó kiáltása hangzik fel a kereszten a kárpit fölétől az aljáig kettéhasadt, a Golgotán az

ártatlan Bárány vére kihullt, szabad az út az Atyához. *„Bízhatunk abban, hogy bemehetünk a szentélybe Jézus Krisztus vére által, azon az új és élő úton, amit ő nyitott meg előttünk a kárpit, vagyis az ő teste által.”* Jézus előre kijelentette ezt: *„Én vagyok az ajtó, senki sem mehet az Atyához, csakis én általam.”* Bűneink elválasztanának, de kegyelme által mienk lehet a jobbik rész, már itt a földi életben és azon túl. Földről az aljág – földről az Atyától földig hajolt a kegyelem. A kettéhasadt kárpit hív az Atya szeretetébe. *„Nyitva áll az ajtó, elkészült az út a Mennysországra felé!”* valljuk, énekeljük boldogan.

Nagypéntek Isten szeretetének ünnepe. Felismertük, hogy a bűn falát mi magunk nem törhetjük át, de megértettük, hogy Jézus halálával ajtó nyílik a szerető Atyához. A keresztség evangéliumára van szükségünk! Ott feszül ma is a bűn a világban, de onnan felülről ma is árad a kegyelem!

Pál apostol óhaja a gyülekezet felé: *„képesek legyetek felfogni minden szenttel együtt: mi a szélesség és hosszúság, magasság és mélység és így megismerjétek Krisztus minden ismeret meghaladó szeretetét.”* Egy gyermekének így szól: *„Csodálatos Jézus a szeretet...olyan magas el nem érhetem, olyan széles nem érem körül, olyan mély, hogy nem érek alá, csodás szeretet.”* Isten szeretete mind a széles világra kihat, hosszúsága vissza az időben Ádámtól a világ végéig, Mélysége érvényes a halál birodalmáig, magassága pedig felvezet az üdvösségig. Emberek ma is falat húznak maguk köré, Istent kizárják az életükből, sokan lelki sötétségben élnek.

A golgotai keresztség önvizsgálatra, bűnbánatra hív! Sötétségben járok-e vagy világosságban? Nem hatalmasodott-e el az életemben a bűn? Ijesztő falként magasodik-e Isten és közém sok hűtlenségem, vagy hittel nézek Őreá aki miattam kapott sebeket, bűneink miatt törték össze.

Mióta vagyok távol, mióta nem hallgatok szavára. Kiáltunk az Úrhoz szenvedéseinkben, tudva, hogy Ő meg tud indulni a mi

erőtlenségeinken, hiszen ő maga tudja leginkább milyen a kísértés. Kiáltsak hozzá szabadításért, ha érzem a bűn erejét életemben, és ő megszabadít.

Jézus halálakor a földrengés miatt megnyíltak a sírok, és sok szent ment be a szent városba. Megrendítő kép ez, akkor némelyek e földi életre támadtak fel egyszeri csodaként. Tudok-e úgy tekinteni a halálra, sírra lefelé, ugyanakkor bizalommal, hogy az én sírom is megnyílik és bemehetek a mennyei Szent Városba?! Mert aki hisz a Fiúban annak örök élete van.

„Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére... aki a gyalázattal nem törődve vállalta a keresztet”.

Befejezésül egy rövid vallomás segít mélybe és magasba nézni:

Keresztre nézek

Ez a legmélyebb pont s a legmagasabb csúcs is.

Szemlélni keresztedet, Uram!

Ez a legmélyebb pont.

Mert félelmetes látni, hogy haldokolsz a kereszten,
ahová hűtlenségem, árulásom, gyöngeségem vitt.

Megalázó tudni azt, hogy miattam szenvedsz.

Miattam győz le téged a halál.

És rémisztő elképzelni is, hogy helyettem
a pokolra szálltál, mikor ezt kiáltottad:

„Éli, Éli lamá sabaktáni.”

Ez a legmagasabb csúcs is,

Mert a súlyt, amit hordtam, hogy

hogy bűneimtől szabadulni nem tudok,

most levettéd rólam örökre.

Ámen

Utóima: Szerető Istenünk!

Áldunk végtelen szeretetédért, hogy látod a mi sokszor kilátástalan, kétségbeesett útkeresésünket. Megvalljuk, hogy bűneink falának lerombolását mi magunk próbáltuk saját erőből, saját elgondolásainkból. Köszönjük, hogy Te magad készítetted el a szabadulás útját és te nyitsz kaput a falon és bűneinket megbocsátod. Jószágod mély és mély a hála amellyel hozzád fordulunk, bűnünkért mentél kínhalálba, egyetlen Megváltó Urunk. Segíts minket megérteni bűnön halálon aratott győzelmedet, merítsünk reménységet a sír sötét éjén túlra is. Segíts minket újra és újra feltekinteni a keresztre hittet, mint a te megváltott néped.

Könyörgünk testi lelki szenvedést hordozó társainkért, hogy ki-kínálád tudja letenni terheit. Könyörgünk gyászolókért, hogy nagypénteken túl a feltámadás bizonyosságában vigasztalódjanak. Kérünk azokért az embertársainkért, akik közömbösen mennek el kereszted mellett, hogy nyíljon meg a szívük és érthessék meg a te mindent felülmúló szeretettedet.

Áldd és szenteld meg életünket, hogy tudjunk Rád mutatni szavainkkal és cselekedeteinkkel. Adj most csendességet és szívünkbe békességet. Készíts minket a húsvéti örömnépre, az úrasztali közösségben valóban átéljük szabadításod erejét a megtöretett szent tested és véred árán. Hallgass meg és áldj meg minket. Ámen

A NAGYSZOMBAT CSENDJE

Dr. Kállai Imre (Debrecen–Homokkert)

TEXTUS: „Amikor feltörte a hetedik pecsétet, csend lett a mennyben mintegy fél óráig.”

Jelenések 8,1

IMÁDSÁG:

Drága Atyánk! Meghajtjuk magunkat nagyságod és hatalmad előtt, hiszen Te vagy az erő, a hatalom, a bölcsesség, Te vagy minden mindenkiben. Hálásak vagyunk, hogy ezen a mai napon is szólni akarsz hozzánk. Egy szomorú napra emlékezünk ma, a csend napjára. A nagyszombat csendje a világ kétségbeesésének a csendje. Urunk, a kétségbeesés érzése számunkra sem ismeretlen, mi is benne vagyunk nyakig számtalanszor. Kérjük Szentlelked erejét, hozz fel bennünk is minden kétséget most, hogy tudjuk azt lábaid elé tenni, tudjuk azokat itt hagyni és így boldog reménység töltse be a hatra maradt helyet a szívünkben. A megáldoztatott Krisztus nevében kérünk, hallgass meg bennünket! Ámen.

Kedves Testvéreim!

Különleges dolog a csend, jelentése attól függően változik, milyen körülmények között halljuk. A csend lehet kínos. Például egy istentiszteleten, ha a lelkész prédikáció közben elhallgat, és hosszú csend keletkezik, akkor az egy kissé kínos, feszült érzést kelthet sokakban. Ha egy vizsgán a vizsgáztató kérdésért csend követi, akkor az is meglehetősen kényelmetlen: el kellene hangoznia a válasznak, de az nem történik meg. Kínos helyzet. Esetleg, ha egy gyerek rosszat csinál, és nem tud szülei számonkérésére megfelelő magyarázatot adni, akkor nincs más hátra, mint a kínos csend a gyermek részéről.

Ugyanakkor a csend lehet felüdülés is. Egy pedagógus számára, aki egész nap gyerekzsivaj között van, és leginkább a gyerekek

hangját hallja és a sajátját, akkor megfizethetetlen egy ilyen nap után egy kis csend. Aki esetleg hangos munkahelyen dolgozik, gyárban vagy műhelyben, akkor az egész napos zaj után üdítő és pihentető már az is, ha csend van.

Olykor az is előfordul, hogy a csend kétségbeejtő, sőt egyenesen beleremeg az ember lelke, ha csendet tapasztal bizonyos helyzetekben. Beleremeg annak az édesanyának a lelke, aki nem hallja felsírni újonnan született gyermekét, és nem csak az édesanya esik kétségbe, hanem a várakozó hozzátartozóké is. Kétségbeejtő az a csend is, amikor egy rokonunk, ismerősünk betegágya mellett vagyunk, aki nem szólal meg, mert a betegség eluralkodott rajta, csend árad felőle, amely csendet csak az orvosi műszerek működési zaja tör meg kissé. Tud kétségbeejtő, lesújtó is lenni a csend.

Sőt a csend lehet gyilkos is, vannak olyan családok, ahol a tagok nem mondják ki gondolataikat, sérelmeiket, leginkább csenddel büntetik házastársukat vagy családtagjukat. Így történt valamikor egy családban, ahol a szomszédok elmondása alapján egyetlen hangos szót sem lehetett hallani soha, de odavezetett az évtizedekig tartó csend, hogy a fiú egy „csendes” napon meggyilkolta a szüleit.

Olyat is mondhatunk, hogy a csend sokak számára zavaró. Városi, zajos környezetben élő emberektől lehet hallani, hogy falun, csendesebb helyen pihenve nem tudnak aludni, nem tudják magukat elengedni, mert olyan csend van. Annyira csend van, hogy az már félelmetes. Valóban, a 21. századi ember már hozzászokott egyre inkább a csend hiányához, mindig kell szólnia valaminek, vagy a városi forgalomnak, vagy a televízióknak, vagy a telefonnak, vagy a számítógépnek.

Láthatjuk, beismerhetjük, hogy a csend nagyon sokoldalú, sokféle csenddel találkozhatunk. A csend sokoldalúságának egyik oldala a nagyszombat csendje. Ez földi léptékben mérve a kétségbeesés csendje volt a tanítványok és Jézus hozzátartozói, követői szívében. Az a csend, amely átvette a Mester hangjának

helyét. Ez a csend gyászosan hirdette a világnak és a tanítványoknak: nem szól már hozzánk a Mester, kihűlt a teste. Nincs már hozzánk biztatása, vagy intése, mert csend van, a kétségbeesés és a gyász csendje. Fel sem tudták fogni mi történt, el sem tudták képzelni, hogyan történhetett így mindez, sőt hogyan lehettek ők is ennyire gyávák. Péter csendesen zuhant önmagába árulásának reánehazedő bűnterhe alatt. A többiek is csendben méltatlankodtak saját gyávaságuk felett. Összességében a nagyszombat csendje a világ sóhaját jelentette, amelyben Jézus nélkül maradt a Föld, nincs már, aki gyermekekre tegye reá a kezét, nincs már, aki gyógyítson, nincs már, aki tanítson, mi lesz így velük? Mi lesz így a világgal? Miközben megkötözték, megölték Jézust, nem Ő maradt egyedül, hanem a világ árvult meg Krisztusa nélkül. Talán sokan megértették és megérezték ennek az árvaságnak a súlyát azon a nagypéntek utáni hosszú gyászos, fájdalmas napon, az első nagyszombaton. A mai igében, a Jelenések könyvének leírásában szintén csendről hallunk. Bizonyos értelemben ez a csend a nagyszombat csendje. Ugyanannak a törtéetésnek két valóságát látjuk a Bibliában. A világban kétségbeesés, bizonytalanság, a mennyben pedig várakozás.

Isten ama Báránya feltöri a mennyekben a hetedik pecsétet és nagy csendesség lesz, elhalkul a dicsőítő énekek zúgása, nem mozdulnak a trónus körül járó élőlények, nem kiáltanak az üdvözültek, mert mindenki beleremeg az ítéletek súlyába és számába. Az apokaliptika jelképrendszerében a csend Isten teremtését megelőző állapot, tehát az új teremtetést megelőző feszült várakozás jele. A csend után szörnyű ítéletes dolgok történnek a trombiták megfújását követően. Csapások sokasága, amelyeket szörnyű olvasni.

A földi keretek között pedig azt látjuk nagyszombaton, hogy míg a Bárány feltöri a hetedik pecsétet a mennyben, ugyanaz a Bárány kimondja hetedik, utolsó szavát a kereszten: elvégeztetett. A földön a kétségbeesés csendje uralkodik el a sokaságon,

akik látják reménységüket meghalni, a mennyben pedig a csodálkozás csendje uralkodik el. Csodálkoznak a mennyei lények is a megfoghatatlan szereteten, amely elhordoz minden isteni csapást a világ bűneiért.

Kedves Testvéreim, hiszem és vallom, hogy Jézus a legnagyobb fájdalmakat szenvedte földi keretek között, de annál nagyobb csapásokat hordozott el a földöntúli világban is, hiszen Ő nem csupán keresztre ment, hanem az Isten oltárára, az Isten haragjával kellett neki szembenéznie, amely harag hevességét és gyötrelmeit élénk tárja a Jelenések könyve. Jézus nem csupán földi értelemben halt meg, hanem mennyei értelemben is elszenvetde annak a haragját, aki az Ő Atyja, mindezt azért, mert annyira szeretett minket.

Nagyon fontos lenne nagyszombaton elcsendesednünk, nem a kétségbeesés csendjében, hisz tudjuk: van feltámadás! A mi helyzetünk már nem olyan kilátástalan és reménytelen, mint a tanítványok helyzete volt, hisz mi holnap örövendezni és vigadni fogunk Jézus feltámadásának örömhírén.

Ezen az estén egy kis mennyei csendre hívogatlak, kedves testvérem. Egy olyan mennyei csendre, amely nem kétségbeejtő, nem kínos, nem gyilkos, és nem is csak pihentető, hanem egy olyan csendre, amelyben rácsodálkozatsz a szörnyű kínokat elhordozó Jézus felfoghatatlan áldozatára. Egy olyan csendre hívogatlak, amely csendben mérlegre teheted az életedet, cselekedeteidet. Egy olyan csendre, amelyben magadba nézhetsz és megláthatod az elveszettet. Egy olyan csendre, amelyben megláthatod az elveszettekért emberré lett Istent.

Erre a csendre az embernek szüksége van. Nemcsak nagyszombaton, hanem minden nap. Isten a csendben tud szólni, Ő nincs ott a szélvészben, a tűzben, hanem halk és szelíd hangon szól hozzád, ahogyan szólt Illéshez a Hóreb hegyen. Mindennap hív téged az Úr a vele való elcsendesedésre, hogy újra és újra rá tudj csodálkozni a Krisztusban megjelent ajándéokra, és arra is,

hogy ez a csoda Őbenne érted történt. Jézus érted tette, értem tette, a világért tette. Ámen.

IMÁDSÁG:

Szerető Istenünk! Köszönjük a csendet. Köszönjük az elcsendesedés lehetőségét. Szeretnénk ebben a csendben megélni az előttünk lévő ünnepet. Tarts tőlünk távol mindenféle zajt, hogy a csendben felerősödjön a te szelíd hangod, amely meg akar szólítani újra és újra. Mi csak a zajhoz értünk, ahhoz a zajhoz, amely elnyom bennünk mindenféle istenkereső érzést és vágyat. Adj áldott elcsendesedést mindannyiunknak, hogy a csendben mérlegre tehessük életünket és Lelked által igéd szólhasson hozzánk. Adj csendességet, melyben nyilvánvalóvá lehet számunkra Fiad kereszthalála. Az Ő nevében kérünk, hallgass meg bennünket! Ámen.

Húsvéti futóverseny

Nagy Gábor (Debrecen–Szabadságtelep)

Lekció: János 20,1–10.19–21a

Előima: *Magasztalunk Téged, Urunk, Istenünk, a feltámadás evangéliumáért. Dicsőítünk a nagy örömhírért, hogy az Élet győzött a halál felett. Köszönjük, hogy ebben a diadalban minket is részesítettél. Ismersz minket, tudod, hogy a bűn erőivel naponta találkozunk és küzdünk. Ezek az erők körülöttünk és bennünk is munkálkodnak. Sok kárt okoznak. Féltünk tőlük. Szenvedünk miattuk. Erőtlenek vagyunk velük szemben. Van, amikor elbukunk általuk, máskor meg mi is eszközeiké válunk. Ezért kérünk, bocsásd meg erőtlenségünket, vedd el hitetlenségünket, teremts bennünk tiszta szívet, az erős lelket pedig újítsd meg bennünk! Urunk, Istenünk! Hívunk és várunk gyülekezetünkbe! Siess segítségünkre! Ajándékozz meg minket jelenléteddel, élő igehirdetéssel, hogy a Te beszéded eljusson hozzánk! Lelkeddel készítsd az utat felénk, hogy igédnek alázatos szívű hallgatói és igaz megtartói legyünk! Jézus Krisztus nevében kérünk, hallgasd meg imádságunkat és áldd meg húsvéti ünneplésünket! Ámen.*

Textus: János 20,1–10

Egyre népszerűbb hazánkban is a futás. Sokan kipróbálják, hogy milyen egy félmaratont vagy akár egy maratont lefutni. Húsvétkor is egyre több helyen szerveznek futóversenyt az ország különböző pontjain, melyeken szép számmal vesznek részt a futás szerelmesei.

A futás megjelenik a Jézus Krisztus feltámadásáról szóló tudósításban is, éppen ezért nézzük meg ezen a mostani ünnepi istentiszteleten, hogy milyen futóversenyek zajlottak húsvét napján. Ha figyelemmel követtük a húsvéti tudósítást, akkor hallhattuk, hogy kétféle futóverseny is zajlott a hét első napján,

kora reggel. Az egyik versenyszám a „*sírtól való futás*” volt, a másik pedig a „*sírhoz való futás*”.

Ólomláb-érzéssel a sírig

Kora reggel nehéz léptek vezettek a gyász helyére. Talán ólomláb-érzéssel indult el magdalai Mária a sírhoz. Hiszen borús napok voltak Jézus követői és tanítványai mögött, szívszaggató fájdalom kínjai vették őket körül. Izráel elvetette Messiását. Noha magdalai Mária megannyi csodát élt át Jézus mellett, most mégis nehéz a szíve, mert még tisztességesen eltemetni sem tudták Jézust. Reményük is odaveszett, hiszen oly sok mindent reméltek és vártak Jézustól, és íme, most ott fekszik holtan. Mindannyian tudjuk, milyen gyötrelmes a gyász terhe, éppen ezért jól értjük Mária érzéseit, amelyet Jézus elvesztése kapcsán élt át. Továbbá, fokozza gyötrelmét még az is, hogy itt nem csupán egy családtag, egy barát, egy tanító haláláról volt szó, hanem egy igaz emberről, aki nagyszerű dolgokat vitt véghez az életben. Ki más lehetett volna Izráel reménysége?! És most hirtelen szertefoszlott minden reményük.

Búskomor út, ólomláb-érzés vezetett tehát a sírig. És az igazi rettenet még csak ezután támadt, ugyanis eltűnt a sírból Jézus, és ki tudja, hová vitték! Hát még a végtisztességtől is megfosztják?! A pénteken hamarjában elvégzett szertartást sem fejezhetik be?! Micsoda gyalázat! Nem elég, hogy galád és igazságtalan módon halálra adták az Igazat, még holtában sem nyugodhat?! Ily módon még arra sem lesz lehetőség, hogy a sírjához járuljunk gyászolni, emlékezni?! Mária tehát feldúlt lélekkel szalad vissza a tanítványokhoz.

Mária kétségbeesett híradása szinte magáért beszél. Nem igazán fogja fel mindazt, ami történt, hiszen olyan nehéz volt megérteniük, mit is jelentett Jézus szava a feltámadásról, és mit jelentenek az Írások próféciai. Valljuk meg, mi sem vagyunk különbek. Hiszen hozzá hasonlóan mi másra gondolnánk mi is, mint hogy: „*Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hova tették!*”

Ellopták? Netán eltévesztette a sírt? Sokféle magyarázatot próbál kitalálni az emberi elme, hogy hit nélküliségét, vagy egyenesen hitetlenségét leplezze vele.

A lábak és kétségek futóversenye

Az asszony híradására megindul egy futóverseny a sírhoz. Péter és János futásnak ered. Azonban ez nemcsak a lábak futóversenye, hanem a kétségek futóversenye is. A két tanítvány bizonyára oly sok magyarázatot próbálhatott végiggondolni futás közben. És hát versenyt futhattak a gondolataik is futás közben.

De vajon mit láthatott János, ami hitre vezette őt? Még azzal is érdemes kiegészíteni ezt a kérdést, hogy mit nem látott? Először is nem látta ekkor még Jézust. Azért vigasztaló ez az evangéliumi történet, mert láthatjuk belőle, hogy még e két jelentős tanítvány is anélkül jutott hitre, hogy látták volna a Feltámadottat.

Mert hát mit is láttak? Látták az üres sírt! Jézus helyett az Ő hült helyét! A lepleket és a fejkendő! Ennyi kellett ahhoz, hogy János higgyen! A lepedők ottléte nyilván kizárja, hogy eltévesztették a sírt. A fejkendő nem a lepleknél feküdt, hanem külön helyen. Ez talán még nem is volna furcsa, viszont az, hogy gondosan össze volt göngyölítve, ez kizárja a test ellopását. Nem Jézust látta, csak azt, ami ott maradt utána. Így hát nem maradt más az evangélista számára, mint hogy lényegre törően megfogalmazza azt, amire jutott: „és látott, és hitt”. Ez húsvét titka, a húsvéti hit születése!

A látás futóversenye

Végül a látás versenyfutását is megfigyelhetjük a húsvéti történetben. Mária és a két tanítvány lát. Összesen négyszer szerepel itt ez a szó, ám ebből három alkalommal három másik görög kifejezés áll a szövegben!

Elsőnek Mária látja, hogy a sír száján nincs ott a kő, rápillant, de nem megy közelebb, hanem hazaszalad, hogy szóljon a többieknek. Aztán János, amikor futva megérkezik, bepillantott, látta is a lepedőket, érzékelte, rátekintett, észlelte azokat. Ennek azonban még nincs semmi következménye, egyelőre tisztelt-tudóan várakozik Péterre; meg se jegyzi, hogy milyen helyzetben, hogyan is található a lepel.

Ezután érkezik Péter, aki már bement, és részletesen látta, mi hogyan is helyezkedik el, látja a fejkendőt is. Ő már mintegy elméletet, teóriát is alkot, szemlélődik, elgondolkodik a látottakon, alaposan szemügyre veszi; e látásból már tapasztalat is születik, de tovább még nem jut, az eredmény még nem születik meg.

Végül János is belép, és ő is lát. De ez már micsoda látás! Ebből már tudás, ismeret fakad! Végül megértés! Megszületik a nagy felismerés: itt semmi más nem jöhet szóba, csak a feltámadás! E látásból már hit fakad.

Értsük jól: nem rápillantásból születik a hit. Nem abból, hogy futtából rápillantunk a dolgokra. Ez persze mindenkinek megadatik, az egyházon kívüliek, az egyház és vallás ellen leghevesebben tiltakozók is látnak ily módon. Mivel bizonyos látvány elsuhan a szemünk előtt akarva-akaratlan. Európában tulajdonképpen nincs senki, aki ne hallott volna az üres sírról és Jézusról, aki ne látott volna emilyen vagy amolyan templomot. Látnak. Azonban mégsem születik a látásukból hit. Ez még csak addig terjed, míg Mária észleli a kő hiányát, aztán gyorsan elszalad. Te is látod a templomot, ahogyan Mária. Ez azonban még messze nem jelenti azt, hogy hited is van. Ne elégedj meg a látás suhanó árnyával, mert ez még nem terem számodra életet!

János már betekint a sírba és érzékeli a lepleket. Ám nem a fizikai észlelésből születik a hit. Nem abból, hogy valamit a szemünkkel érzékelünk, ez csak a fizikai-biológiai szint. Ez mindenkinek megadatik, aki az elsuhanó árnyakon túl egy kicsit

is hajlandó bepillantani a keresztyénség titkaiba. Az egyházon kívüli, érdeklődő emberek is mind látnak. Látják például mindazt, amit a történelem Jézusról továbbad. Azonban mégsem születik a látásukból hit, mert ez még csak addig terjed, hogy János kíváncsian bepillant a sírba, de egyelőre vár, hogy Péter megérkezzen. Ne elégedj meg a látás érzékelési oldalával, mert ez még nem terem számodra üdvösséget!

Péter már eljut a szemlélődésre is, nemcsak a szemével lát, hanem az eszével is, ez az úgynevezett értelmi szint. Idáig még kevesebben, de azért még relatíve elég sokan eljutnak: érdeklődnek Jézus élete iránt, figyelik tanítását, megértik halálát. Talán különféle magyarázatokat, elméleteket, teóriákat is kitalálnak hozzá, hogy magyarázzák az eseményeket. Azonban e teóriából sem születik még hit, ez a szemlélődés csupán nagypéntek szemlélődése. Így hát te se elégedj meg e szemlélettel, teóriával, hanem lépj tovább!

János most már beléphet Pétert követve, és az ő látása már csodát szül, a húsvéti hitet. Ő már nemcsak meglátta a leplet és fejkendőt, hanem ismeret is származott belőle! János most már meg is értette, amit látott! Ez a látás és értés már nem az értelem funkciója, hanem a Lélektől való látás és a Lélektől nyert belátás és értelem, megértés és megismerés. Természetesen Neked is erre a látásra kell eljutnod, hiszen egyedül ez vezet el húsvét titkának megértéséhez, Jézus feltámadásához, a keresztyén hithez!

Tulajdonképpen még János sem jutott el a végsőig, hiszen annak ellenére, hogy *„látott, és hitt”*, így folytatódik tanúságtétele: *„Még nem értették ugyanis az Írást, hogy fel kell támadnia a halottak közül”*. Kibontakozóban a hit, de egyelőre mégis hazamennek, és nem is tudósít az evangélium arról, hogy a többi tanítványnak elmondták volna, mire jutottak.

Csak este történik a végső továbblépés, amikor Jézussal találkoznak; azaz amikor már nem az elhengerített követ, nem

az üres sírt, nem a lepleket látják, hanem magát a Feltámadottat. Ez a látás, ez a megjelenés a feltámadás legfőbb és kétségtelen bizonyítéka! Nem elég tehát csak a fizikai látás, csak a szemlélődő látás, de még az értő látásra alapozó hit sem! Szükséges a Jézussal való találkozás! Lehet, hogy van valamiféle hited, amely elfogadja az evangéliumok híradását. Ez is nagyon fontos, de most már láthatod, hogy még mindig nem elég, mert még mindig nem érheted el vele azt a teljességet, amit Isten akar adni! Nem elég valamiféle vélekedés, meggyőződés értelemben hinni Jézusban, hanem közösségben is kell lenni Vele a találkozás által! Amíg ezt nem éled át, addig nem teljesezhet ki a keresztyén életed. Kérd hát, hogy ne csak látásod legyen, ne csak szemléleted, ne csak hited, hanem találkozásod, közösséged is a Feltámadottal!

A hit célbaérkezése

Mi mondhatunk tehát a húsvéti futóversenyről? Mária miután ólomláb-érzéssel odaért a sírhoz, látott egy elhengerített követ és a sírtól elfutott segítségért, éppen ezért a látásnak még nem született gyümölcse. Aztán a sírhoz futás következett, a sírhoz érkező, lepleket érzékelő János is látott, de ez is kevésnek bizonyult. Majd látott a sírba belépő, a látványon eltöprengő Péter is, de ez sem volt elég. Végül látott a sírba belépő János is, és ebből az értő látásból már a hit látása fakadt.

Nem könnyű ez az út, de megéri. Megéri, mert egyrészt nincs más út, amely által üdvösségre juthatnánk, másrészt azért is, mert maga Isten is ezt az utat járta végig értünk, harmadrészt pedig azért is megéri, mert Jézus Krisztus minket is ezen az úton akar végigvezetni. Azért akar oda eljuttatni, hogy ne visszaszaladj a sírtól, mint Mária, hanem fuss a sírhoz és nézz is be! És ne csak láss, mint Péter, hanem higgy is, mint János! Ámen.

Utóima: Üres sír Ura! Oly gyorsak a lábaink, amikor szaladunk el a sírtól, mert nem értjük, mi történt. Szaladunk segítségért ide-oda, mint Mária a tanítványokhoz. Aztán szaladunk Péter és János módján vissza a sírhoz, mert nem hagy nyugodni a hír. Kétségek közt szedjük a lábunkat, cikáznak a gondolataink, míg megérkezünk. Oly sokfélék vagyunk, és oly sokféleképpen vélekedünk az üres sírről. Látásunk is ezernyi módon érzékeli a valóságot, van, aki csak rápillant a dolgokra, van, aki csupán bepillant egy szemernyi időre és van olyan is, aki alaposan körülnéz. Mégis, elsiklunk a lényeg felett, nem látjuk meg a dolgok mögött a valóságot. Feltámadott Úr Jézus Krisztus, ezért kérünk, ajándékozz meg minket János látásával, amelyből már hit fakad. Tárd elénk az üres sír és a megváltás titkát, hogy mi is eljussunk a húsvéti hitre!

Köszönjük a megterített Úr asztalát. Könyörgünk, áldd meg asztalközösségünket, a Veled és egymással való közösségünket! Eléd hozzuk gyülekezetünket: a gyermekeket, az ifjakat, az időseket, az egyedülállókat, a családokat, a betegeket, a súlyos terheket hordozókat, a halál árnyékának völgyében járókat, a gyászolókat. Könyörülj rajtunk és siess segítségünkre, hiszen oly sok baj és félelem közepette éljük életünket, vívjuk mindennapi harcainkat! Könyörgünk országunkért, népünkért és vezetőinkért! Adj békességet, Úr Isten, a mi időnkben a földön! Ámen.

A látás rétegei

Zsoldos Tibor (Debrecen–Kistemplom)

Lekció: 1. Korinthus 15:1–11.

Előima: *Istenünk!*

Köszönjük az újjáéledő természetet, és azt, hogy Te a természet-hez hasonlóan bennünket is újjá akarsz teremteni. Olyan nagy szükségünk lenne rá, Urunk!

Köszönjük a ma reggel csendjét, a húsvét ünnepét, de leginkább az ünnep örömhírét, a feltámadás történetét és üzenetét, amely ma is képes teljesen megváltoztatni, a Te valódi képedre és hasonlatosságodra formálni bennünket.

Köszönjük azt a teljesen újat, amit a feltámadásban kínálsz nekünk. Szeretnénk is ezt a többet, bár annyira nehézkesek a gondolataink, a képzeletünk. A saját erőnkből és képességeinkből nem tudunk felemelkedni Hozzád. Urunk, hajol le hozzánk, és egészen egyszerű szavakkal magyarázd nekünk a húsvét csodáját!

Mi Urunk, Jézus Krisztus! Jöjj közénk, Te magad tedd érthetőbbé nekünk az Igét, a feltámadás örömhírét. Erősíts meg bennünket egyen-egyenként a jóban! Fiad áldozatárét. Ámen.

Textus: János 20,1–8

Kedves Testvérek! Húsvétot Ünneplő Gyülekezet!

Ezekben a mostani időkben könnyen úrrá lehet rajtunk a félelem és a kétségbeesés. Egy olyan világban élünk, amelyben nagyon sok minden kiszámíthatatlanná vált körülöttünk, ahol sokakon úrrá lett a szomorúság, a reménytelenség.

1. Jó lenne ezekben a félelmet keltő időkben valamit meglátni a másik oldalból, az evangéliumból, a húsvét, a feltámadás csodájából! Persze ez a „látás” sohasem volt egyszerű, könnyű

dolog, ahogyan ma sem az. Egyfelől azért nem, mert jól ismerjük már a húsvéti történetet és annak ezt a jánosi változatát is nagyon sokszor hallottuk már, és nem nagyon érezzük úgy, hogy ezek a szavak még bármi újat tudnának nekünk mondani.

Másfelől pedig, mint ahogy arra éppen ez a történet hívja fel a figyelmünket, látás és látás között nagyfokú különbségek is lehetnek. Nem minden Jézus ügyére irányított tekintet torkollik automatikusan a lényeg meglátásába.

Három emberről hallottunk itt, akik a sírhoz igyekeznek: az első közülük Magdalai Mária, akit kicsit később követ Jézus két tanítványa, Péter és az általában János apostollal azonosított „szeretett tanítvány”. Mindhárman odaérkeznek a sírhoz, és mindhármukkal kapcsolatban megjegyzi az evangélium azt, hogy „látott”, és a három szó mégsem ugyanazt jelenti.

Aki kicsit is ismerős a bibliai szövegek világában, az tudja, hogy az Újszövetség iratait, ahogyan János evangéliumát is az akkori világ népszerű nyelvén, görögül írták. Ha a görög szövegben nézzük meg ezt a történetet, kitűnik, hogy ami a mi magyar fordításunkban egységesen a „látni” szóval van fordítva, az a görögben három különböző kifejezést takar. Az evangélium írója tehát arra szeretné felhívni a figyelmünket, hogy a „látásnak” is vannak különféle szintjei, rétegei. Ezeket vegyük most sorra!

2. Magdalai Máriáról azt halljuk, hogy korán reggel indult a sírhoz, akkor, „amikor még sötét volt”: **odament, ... és látta, hogy a kő el van véve a sírból elől. Elfutott tehát, elment Simon Péterhez és a másik tanítványhoz...**

Érezzük a leírásból, hogy itt a „látás” csak egy „futó pillantás”, egy riadt tekintet lehetett, amelyből Magdalai Mária nem is von le semmilyen mélyebb következtetést, azt az egyet leszámítva, hogy elvitték az Urat a sírból, és nem tudhatjuk, hova tették. Mária itt még semmit sem ért meg a feltámadás titkából, az üres sír látványa benne nem húsvéti örömet, hanem csak még nagyobb félelmet gerjeszt. Ő a halott Mesternél akarta

tiszteletét tenni, de már Őt sem találja, mert már a testét elvitték.

Sokan élnek a feltámadással kapcsolatban a „látásnak” ezen a legalsó szintjén. Tudnak az „üres sírról”, vetnek rá egy „futó pillantást”, de többre nem méltatják, nekik ennyi is elég. Mi, az értelmünkre büszke 21. századi emberek, nem is nagyon érezzük szükségét az alaposabb odafigyelésnek. Miért is fáradoznánk vele! Nincs ember, aki ezt a kérdést megnyugtatóan meg tudná válaszolni nekünk!

A húsvéti történet írója, rajta keresztül Isten Szentlelke hiszem, hogy nem ilyenfajta látásra, hanem ennél többre bízhat bennünket!

3. Magdalai Mária után valamivel később, egyszerre érkezett a sírhoz Péter és a „szeretett tanítvány”. Péter ment be először a sírba. A róla szóló leírás már a hosszúságánál fogva is jelzi, itt valami többről, másfajta „látásról” van szó, mint amit Magdalai Máriánál láttunk:

Simon Péter is **bement a sírba, és látta, hogy a leplek ott fekszenek, és hogy az a kendő, amely a fején volt, nem a lepleknél fekszik, hanem külön összegöngyölítve, egy másik helyen.**

Ez már egy kereső, egy a dolgokat alaposan megfigyelő, elemző és mérlegelő ember „látása”. Péter a ráció embere: ő már megpróbálja megérteni a rendelkezésére álló dolgok alapján, hogy mi is történt ott valójában. Gondolkodik, így próbálja megfejtetni a titkot.

Jézus feltámadásának ezt a fajta vizsgálatát már sokan kipróbálták, próbálták az értelem és a logika útján „meglátni” a feltámadás titkát. Bár sok érdekes megközelítést és elméletet megfogalmaztak már tudós elmék, a végleges megoldást mégsem találták meg ezen az úton, mert ezen a módon nem lehet a feltámadás titkához megérkezni. Lehet különféle elméleteket felállítani, sokan a mai napig teszik is ezt, de a

mindenki számára megnyugtató logikai levezetést kétezer év óta sem sikerült megtalálni, és újabb kétezer év alatt sem fog ez sikerülni. Ahogy Magdalai Máriának, úgy Péternek sem volt elég a húsvéti sír pusztá látványa, a Feltámadottal való személyes találkozás hozta meg majd mindkettőjük számára a bizonyosságot.

4. A húsvéti sír harmadik látogatójáról, a „*szeretett tanítványról*” ezt olvassuk:

Akkor bement a másik tanítvány is, aki elsőnek ért a sírhoz, és látott, és hitt. „*Látott és hitt*”. Ez a két kifejezés egymás mellett egyértelműen jelzi, hogy itt olyan „látásról” van szó, ahol a szemlélő túllát a szabad szemmel látható dolgokon, a körülmények mögé tekint, és ott megragadja a lényegét. A „*szeretett tanítvány*” még nem látja a feltámadott Krisztust, de már látja a titkot, és tudja, hogy Jézus legyőzte a halált. Az nem kérdés, hogy aki a hitnek ilyen magaslatára eljut, annak onnantól kezdve az egész élete megváltozik. Nem lesz egyetlen olyan pillanata sem, amit ne tudna megtölteni értelemmel, reménységgel. Az ilyen „*látás*” azonban mindig csak kevesek ajándéka volt, és, sajnos, nincs ez ma sem másként. A kérdés itt mindenekelőtt az, hogyan lehet eljutni idáig, a jánosi boldog „*hittel való látásig*”?

5. Erre a kérdésre keresve a választ, két szót helyezek a középpontba.

a) Az első így hangzik: **tanítványság**. A feltámadottal való találkozás felé vezető út a tanítványságon keresztül vezet. Ezt a fáradságos utat nem lehet megspórolni. Az ebben, de a többi húsvéti történetben is szereplő szemtanúk mindannyian Jézus tanítványai voltak, vagy a 12 közé tartoztak, vagy tágabb értelemben voltak Jézus követői. Ezekhez a kétezer évvel ezelőtt élt emberekhez hasonlóan gondolatban nekünk is be kell állnunk a tanítványok közé, és végig követni Jézust ezen az úton.

b) Hadd kanyarodjak vissza még egyszer a péterinek mondott „látásmódhoz”. Az elemző, mérlegelő gondolkodásról azt mondtam, hogy az nem vezet el a feltámadásba vetett bizonyossáig. Ezt továbbra is fenntartom, de ennek a módszernek a végső sikertelenségén túl van, lehet egy nagy haszna is a számunkra: elvezet bennünket emberi értelmünk határáig, és felrázza bennünk az **imádkozás lelkületét**.

Ez a kettő együtt visz el bennünket képzeletben a „húsvéti sírhoz”, amelybe betekintve aztán egyszerre megkaphatjuk a „látás és a hit” ajándékát. Nem biztos, ha a tanítványság és az imádkozás útját hűségesen végigjárjuk, az út végén egy valóságos Krisztus-jelenést fogunk kapni. Lehet a feltámadás igazságára nézve csendes belátásra jutni, minek nyomán mély belső örömet fogunk átélni, és majd azután, amikor egyszer az élet úgy hozza, hogy egy szerettünk koporsója mellett kell megállnunk, talán éppen ott fogjuk megérezni a húsvéti hit igazi erejét.

Áldjon meg minket Isten a hű tanítványok kitartásával, imádkozó lelkületével, és ajándékozza nekünk a feltámadás húsvéti reménységét!

Utóima:

Urunk, hálásak vagyunk a Te hűségedért, hogy nem hagytad magára első tanítványaidat, ahogy nem hagysz magunkra bennünket sem, mert eljössz közénk Lelked által, feltámadott valóságodban.

Nagy szükségünk van a Te jövedeledre, hiszen ezekben a sokszor érezzük azt, hogy fogytán már az erőnk, és rajtad kívül nincs senkink, akihez mehetnénk. Te ismersz bennünket gyengeségeinkben és bűneinkben, próbálkozásainkban és megpróbáltatásainkban.

Köszönjük, hogy most is szóltál hozzánk, és tanítottál bennünket. Segíts minket, hogy jobban értsük a húsvét örömeit! Erősíts bennünket ezekben a nehéz időkben, amikor közel

vannak hozzánk a halál erői! Segítsd megéreznünk mind teljesebben a feltámadás erőit!

Könyörgünk mindazokért, akik most a magánytól, a bezártságtól szenvednek, találjanak meg Téged, a Veled való közösséget! Imádkozunk a betegekért, a fertőzöttekért és azokért, akik erejüket megfeszítve a gyógyulásukért fáradoznak nap nap után. Álld meg a halál révén lévőket, a gyászolókat, mindenkit, akinek Rád van szüksége!

Áldj meg bennünket, szeretteinket, gyülekezetünket minden tagjával együtt! Tégy minket ezekben a nehéz időkben kitartókká, erőssé a Te szolgálatodban. Urunk, Istenünk, szentelj meg bennünket és általunk ezt az egész világot! Ámen.

A feltámadás hiteles tanúi

Iván Barna Zsolt (Debrecen–Mester utca)

Lekció: Lukács 16,19–31 és János 11,43–53

Előima: *Mennyei Atyánk elrontott életünk rossz döntései közül jöttünk eléd, akaratomat keresni, hálát adni. Hétköznapi szürkeségéből érkeztünk meg ünnepel ülni. Gyászból és félelmek közül érkeztünk ma is e szent helyre, reményt keresni. Kudarcainkból jöttünk örvendezni, magányunkból érkeztünk közösséget találni. Világi gazdagságunkból vagy nélkülözésünk-ből indultunk békességet találni.*

Üres padokat látunk magunk körül Atyánk. Akik egykor ott ültek, ma már nincsenek velünk. Fiaik nem követték őket ide, őseik helyét nem vették át, a kitaposott ösvényen nem jártak tovább. Új utakat kerestek. Nekünk is vannak szeretteink, akiknek hiába beszéltünk a lelkére, a hit ajándéka nem adatott nekik, mert megkeményedett a szívük.

Értük könnyörgünk most Atyánk, ajándékozd meg őket is a felismerés csodájával, hogy asztalod köré gyűljenek, hívásodra jó válasszal feleljenek. Mutasd meg nekik is újra szereteted, mely nem mondott le rólunk, hanem túl halálon és feltámadáson előttünk járva találkozást készített kegyelemből, hit által. Köszönjük, hogy rólunk sem mondtál le Atyánk, hanem összegyűjtöttél, hogy segítségül hívjunk, nevedről vallást tegyünk, a feltámadás csodájáért (a megterített asztalért) téged dicsőítsünk. Ámen.

Textus: Lukács 24,13–32

Ünnepelő Gyülekezet, Szeretett Testvéreim!

Jézus Krisztus egész életét végig kíséri egy mondat: „*Mutass nekünk jelt!*” Mindenki emlékszik Krisztus sokat sejtető válaszára, mely így szól: „*Nem adatik nektek más jel, csak a*

Jónás próféta jele.” Ilyen jel Lázár feltámadása, aki mintha csak a gazdag és Lázár példázatából lépett volna ki. A sírboltból hozza az üzenetet mindannyiunk számára, ami nem más, mint az, hogy Isten kegyelme és Jézus szeretete mindent megtett azért, hogy hitünk legyen.

Fájdalmas kimondani is, hogy próféciaként teljesedik be a példázatban megszólaló Ábrahám szava: *„Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad.”* Ennek fényében látjuk meg Mária és Márta testvérének sírból való előlépését, és látjuk meg azt is, hogy Isten Fia mindent megtett az eltévelyedett emberért. Lázár feltámasztása nem csak testvéreiért történik, hanem azokért is, akik Krisztust megvetették, de jeleket követeltek Tőle.

A mi Urunk pedig megette azt is, amiről a gazdag és Lázár példázatában egyértelműen elmondta, hogy hiábavaló.

Az emberi gyarlóság kegyetlen fintora az, amit a három napig sírban nyugvó Lázár feltámadása kivált a főpapok lelkében. Mert ők, látva a sokszor követelt Jónásra mutató jel valóra válását: *„Attól a naptól fogva egyetértettek abban, hogy megölik Őt.”* (Jn11,53)

Nem szerették azt a názareti ácsot. Gyűlölték, mert a nép figyelme, tisztelete Őreá szegeződött, Őt követték. Gyűlölték, mert mellette olyannak tűntek, mint Ábel mellett az a lehorgasztott fejű Káin, akinek áldozatára nem tekintett rá az Úr. Megölték és sírjára rátették pecsétjüket.

A hét első napján, amikor Krisztus feltámad, nincsenek tanúk. Nincsenek ott a farizeusok, a főpapok, akiknek pedig nagyszombaton, Pilátus palotájában eszükbe jut, mit ígért ez a „csaló”. Ám a főpapok és a farizeusok már nem akarnak sem bizonyosságot, sem megerősítést ítéletük helyes voltáról. Ők csak egy kivégző osztagot akarnak látni a sírnál harmadnapon, ha esetleg mégis feltámadna az a „csaló”, a lepecsételt, őrzött, hatalmas kő majd távol tartja, de ha mégsem, végső esetben ott lesznek a katonák. Egyszer már megölték, legfeljebb megölik

másodszor is. Ha pedig Pilátus nem adna katonákat, s a templomőrség is elmenekülne félelmében, akkor majd hazudnak valamit. Például azt, hogy hazugság csupán, amit a feltámadásáról hirdetnek, s Jézus testét azok a tanítványok lopták el az őrséggel szembeszállva, akik mesterük elfogásakor gyáván elfutottak, hozzátéve, hogy az a Péter vezette őket, aki Pilátus udvarában úgy megijedt egy szolgálólánytól, hogy káromkodva tagadta azt is, hogy ismerte a vádlói előtt csendesen álló Jézust.

Tudták ők, hogy kivel állnak szemben, de azt is hitték, hogy ha egyszer sikerült a római hatalommal kivégeztetni Krisztust, akkor nincs előttük akadály. Sem saját tudásuk, sem Kajafás „próféciai”, sem félelmeik, sem a jelek nem győzték meg őket. *„Még akkor sem tértek meg, amikor valaki a halottak közül ment hozzájuk.” (Lk16,31)*

Lelkiismeretük sem vitte ki őket a sírhoz, mert Jézus már lezárt ügy volt számukra. Szívük gyémánt keménnyé vált. Tudták, hogy Ki az, aki ott van közöttük, de nem tudták sem szeretni, sem elfogadni, s most, hogy végre megszabadultak Tőle, nem akarták, hogy előlről kezdődjön minden.

Valósággá vált tehát Krisztus példázata, kézzel foghatóvá lett Isten Fiának elutasítotttsága. Mély szomorúságot érzett volna a példázatbeli „gazdag” aki életében nem akarta, halála után nem tudta megváltoztatni mindazok gondolkodását és életét, akik fontosak voltak számára.

A hét első napján két-három asszony elindult a temetőbe. Látták Jézus bukását, élő tanúi voltak fiatalon befejezett életének, s ezzel együtt Istentől való elvetettségének is. *(fiatalon meghalni csak a súlyos bűnt elkövetők sorsa a zsidók szerint)* Tanítványai a Gecsemáné kertben kardot is ragadtak Érte, de amikor az első kardcsapásra nem jelentek meg angyali seregek, amikor látták, hogy Jézus nem áll ki ártatlansága és igaz ügye mellett, amikor azt látták emberi szemeik, hogy önként megy üldözői elé, elfutottak és – mondjuk ki – össze is zavarodtak.

Két gyásszal terhelt este után három asszony, amikor a mózesi törvény már lehetővé tette, elindult a temetőbe. Balzsamozni mentek egy elbukott hőst, egy kivégzett prófétát, akit maga az Isten is elhagyott. (Mt27,46; Zsolt22,2) Mentek, mert szerették. Szerették bóbórpálástban, megkorbácsolva, töviskoronával a homlokán, keresztre feszítve, leköpve és meggyalázva is. Csak éppen nem tudták a gyász fájdalmának zavarában ki is Ő. A farizeusokkal ellentétben az asszonyoknak nem jutott eszébe mit ígért Jézus a feltámadásáról. Ők nem értették, mit is mondott valójában, amikor a lerombolt, de három nap alatt felépített templomról beszélt.

Csak a szívük vitte őket, mert szerették azt a názáreti ácsot, aki, amikor velük beszélt, csak úgy hevült a szívük. Aki bár nagy volt tettben és beszédben, mégis elbukott az emberek gýarlóságán és gyűlöletén. Szerették akkor is, ha latrok között feszítették meg, szerették akkor is, ha Ő maga kesergett így a kereszten: „*Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?*” Az Asszonyok számára nem volt lezárt ügy az Ő halála. Ha hit és remény nem maradt is, de volt a szívükben hála, és ott volt a szeretet.

Magára hagyott, üres sírt találtak, ahol nem letépett, sebtében eldobott gýolcs darabok heverték a földön, hanem letekert és összegöngýölt szemfedő, mintha valaki lassan levette, össze-göngýölte volna alvó ruháját, csöndben várakozva, hogy végre pirkadjon a hajnal.

Aki egykor azt kiáltotta a sír sötét szája előtt sírva és könnyezve, hogy: „*Lázár jöjj ki!*”, nem volt a sírban.

Aki példázatba burkoltan mondta el, hogy a megkeményedett szívű emberek nem kíváncsiak az Isten által adott jelre, prófécijának beteljesedésére, egyedül ébredt, s mire a balzsamozók a sírjához értek, már nem volt a holtak között, hiába keresték ott Őt, az élő.

Pedig a megfeszített és feltámadott Krisztussal sokan találkozhattak volna. Mert volt, akiknek eszébe jutott, hogy mit ígért, de ők inkább lepecsételték a sírt. Ott lehettek volna a tanítványok,

akiknek háromszor is kijelentette feltámadását, s ott lehetett volna a tíz meggyógyult leprás, a két jerikói vak vagy akár az ötezer jóllakott férfi is.

Mégsem volt ott csodára várva senki. Urunk feltámadását nem rajzolta égre fényes csillag, bölcsek sem érkeztek napkeletről, **mert nem volt szükség tanúkra**. Feltámadása nem jel, mely szíveket megolvasztana vagy álarcokat törne össze.

Csupán Isten tanúbizonysága amellet, akit három szomorú napon át bukottnak látott mindenki, akár csak az Emmausba igyekvő tanítványok.

Pedig ők abban reménykedtek, hogy ő fogja megváltani Izraelt. (Lk24,16)

Pedig a mi Urunk csak munkáját elvégezve megpihent a hetedik napon. Mi pedig azt hittük, hogy „*megvetett és emberektől elhagyatott*” volt.

A feltámadott Krisztussal nem találkoztak azok, akik Lázár feltámadását hírül véve gyilkos tervet szőttek. Nem találkoztak Vele azok, akik bottal verték, akik kigúnyolták, akik arcul köpték, akik szórakoztak egy igaz ember halálán, vagy érzéketlenül álltak a kereszthez. Nem találkoztak Vele azok, akik „*feszítsd meg*”-et kiáltottak, sem azok, akik köntösére sorsot vetettek.

Akik pedig találkoztak vele, nem ismerték fel Őt - elsőre.

Nem ismerték fel az asszonyok sem, akik temetni és balzsamozni mentek. Nem ismerték fel a tanítványok, akik visszatértek hálójukhoz. Nem ismerték fel azok sem, akik csalódottan Emmausba igyekeztek egy késői órán.

Hol van hát a hűség nagyszerűsége? Hol vannak a hitvallók? Hol vannak azok, akik mégis felismerik Isten megmagyarázhatatlan csodáját, akik a gyász, a tagadás, a hálók mellől végül mégis visszatálnak Krisztushoz?

Az Úr megterített asztala körül. Mert amikor a fel nem ismert Krisztus megtöri a kenyeret, az Emmausi tanítványok egyszerre ráébrednek, Ki is szegődött melléjük, míg hazafelé igyekeztek.

Ma/Tegnap előttünk is itt áll/állt az Úr megterített asztala, sokkal csodásabb jel és pecsét van rajta, mint a Jónás jele. Annak jele és pecsétje van/volt előttünk, hogy a megvetett és elhagyatott Isten Fia megtöretett testét és kiontatott vérért, azaz életét és halálát – egész valóját adta mindazokért, akik szerették, akik szeretik Őt. Ez az a jel, ez az a pecsét, ami változást hoz a mi életünkbe, ha készek vagyunk elfogadni azt, hogy ami világi szemmel nézve nyomorult kudarc, az a hit szemével a megváltás maga, az emberi élet valódi teljessége: **az engedelmesség Isten akaratának.** Akik ezt hittel elfogadják, azok számára válik valósággá Krisztus feltámadása, az Atya bizonyosságtétele az emberek által megvetett Krisztus feltámadásában.

Íme, az Isten hatalmas csodája, Húsvét nagyszerű ajándéka, mely itt áll előttünk. A feltámadás hiteles tanúivá válhatunk mi magunk is annak ellenére, hogy nem voltunk ott a megnyíló sírnál húsvét hajnalán. Mert ahogyan a tanítványok, úgy mi is a megtört kenyérben és kiöntött borban ismerhetjük fel a mi Urunkat, aki önmagát adta érettünk szeretetéből. Mert Isten maga a szeretet. Ámen.

Utóima: *Mennyei Atyánk, örökéletnek Ura!*

Megvalljuk előtted vakságunkat. Vakok vagyunk észrevenni csodáidat, kezdednek nyomát a világ szépségében, a magunk életében sorsunk alakulásában. Megvalljuk, hogy csak hátra tekintve értjük meg megpróbáltatásaink jellemformáló erejét. De tudjuk, hogy minden alkalommal, amikor hitünket megpróbáltad mellénk szegődtél, az élet kudarcait az engedelmesség és hűség áldott csodájává tetted a mi lelkünkben is. Urunk! Megvalljuk, hogy süketek vagyunk. Süketek vagyunk meghallani ígéreteidet, megváltásod igazságát. De szeretünk téged Urunk és szeretjük fiadat, a Krisztus Jézust. Tudjuk, hogy a mi szeretetünk csak válasz a Te szeretetedre, mellyel megváltottál, reménytelen, kudarcba fulladt életünkből kimentettél,

életünknek célt és értelmet adott. Urunk, köszönjük, hogy tanúid lehetünk, hálával valljuk meg, hogy az ünnep méltóságában felismerhetjük atyai kezed áldását, a megterített asztalban felismerhetjük/felismerhettük kegyelmed nagyságát. Csodáljuk hűséged és türelmed, mert Te, íme minden megtettél értünk, hogy hitünk legyen. Kérünk azért, ajándékozz meg hittel bennünket, hogy lehessünk tanúid ebben a világban, hirdetve neved dicséretét, feltámadásod csodáját, a veled való találkozás békét adó alkalmát.

Urunk adj nekünk húsvéti hitet. Ámen

Húsvéti láncolat...

Húsvét 2. napi igehirdetés

Lovász Krisztián (Debrecen–Széchenyi kert)

Lekció: Márk 16, 1–14

Imádság: *Az élet ünnepén érkeztünk hozzád, minden kegyelemnek Ura és Istene! Egyházunk és személyes életünk a halál feletti győzelmed diadalmas erejét dicsőíti. Mert a nagypénteki kint és kilátástalanságot a húsvéti gyógyító és megbátorító erőd oszlatta szét. Kevés az emberi ész befogadóképessége, hogy megmagyarázhassuk és érthessük az értünk hozott áldozat mértékét, ezért őszinte alázattal kérünk téged, hogy a szívünk előtt tornyosuló „köveket”, akadályokat mozdítsd el, hogy nyilvánvalóvá legyen számunkra az isteni titok.*

Mi nem a titok hogyan-ját kérdezzük, hanem tényét köszönjük meg neked. Engedd látni és érezni, hogy a te megmérhetetlen szereteted mekkora mélységet és fájdalmat vállalt, hogy bennünket felemeljen, gyászos veszteségeink sebeiből meggyógyítson és a reménytelenségből élő reménységre vezessen. Köszönjük neked a nagy árat, Jézus Krisztust, és azt, hogy érettünk, helyettünk és miattunk vállalt áldozata nem lett hiábavaló a halál erejének megtörése által.

Jóatyánk! Őszinték vagyunk hozzád: magunk körül széttekintve olykor megriadunk, hiszen vannak veszteségeink és a halál még mutatja erejét. De éppen a húsvét tanítja meg, és teszi elevenné az örök csodádat, miszerint már csak idő kérdése a teljes és diadalmas megsemmisítése. Ébressz hát minket lelki nyitottságra és cselekedd meg szentséged erejéből, hogy az örök életnek ne csak a reménysége, hanem már itt átélhető valósága járjon át minket! Add igédet és légy itt közöttünk Szentlelked által!

Szent Fiadért, az értünk született, meghalt és feltámadott Jézus Krisztusért kérünk, hogy hallgasd meg imádságunkat! Ámen

Textus: Márk 16,7.9

„De menjetek el, mondjátok meg a tanítványainak és Péternek, hogy előttetek megy Galileába... (...) először a Magdalai Máriának jelent meg...”

Mai istentiszteletünk igéiből az angyal híradását, és az abból származó parancsot kell meghallanunk, majd a feltámadott Jézus megjelenésére kell figyelniünk. Mindkettő azért fontos, mert hatással van a jelenlévőkre. Senkit sem hagy változatlanul. A felolvasott parancs egy kulcsfontosságú mondat, amelyre kis túlzással mondhatjuk, hogy az egyik tartóoszlop, mert erre épült fel az ősgyülekezet, s az egész egyház, és ez lehet ami ennek a gyülekezetnek is az épülését munkálhatja. Egyrészt azért, mert ahogy mi sem, úgy az asszonyok sem látták élőben a feltámadás mozzanatait. Másrészt, ami ebből következik, hogy ahogy nekünk sincs, úgy nekik sem volt más kapaszkodójuk, csak és kizárólag a hit. És van még egy nagyon hasonló dolog: ahogy ma is vannak hitetlenek és kételkedők, úgy ott is jelen voltak, mégpedig éppen a legszűkebb tanítványi körből.

Egyértelmű és lényegre törő az angyali helyzetjelentés: Valóban itt volt, ide temették, azonban *„Feltámadt, nincsen itt!”* (6) Nincs szó, mert nem is lehet arról szólni, hogy hogyan, talán az sem fontos abban a pillanatban, hogy miért. Egy dolog viszont hallatlanul lényeges. Induljatok el, és mondjátok meg a többieknek. Beszélni róla, bizonyosságot tenni a csodáról azt jelenti legelőször, hogy **induljon el egy húsvéti láncolat**, melyben szájról-szájra és szívből-szívbe kerül az örömhírek örömhíre. **Jézust nem tudta hatalma alatt tartani a halál.**

Ez az *„előttetek megy”* igazolás nincs túlmagyarázva. Az angyalok nem olyan szószátyár típusú lények, akik még csúriks és csavarják az isteni beavatkozások tényeit. Az ő dolguk, hogy a megtorpanó embereknek a nagypénteki kivégzés és az üres sír okozta lelki és teljes fennakadásban kimondják azt a mondatot,

ami a kulcsa lesz életük folytatásának. Az egy más kérdés, hogy ekkor, az első „igazolásban” az asszonyok még nem bírnak elindulni a rémülettől és a félelemtől. **A húsvéti láncolat megszakadni látszik.** Egészen természetes folyamatok játszódnak le bennük. Mondhatnánk úgy, hogy „feldolgozás alatt” voltak a kapott információk, a bizonyágtételek. Mert én biztos vagyok abban, hogy a feltámadás ereje először jól megrázta őket, és abban is, hogy eszük és szívük hatalmas tusakodásba kezdett. S ez lehetett a melegágya annak, hogy amikor pedig a Feltámadott jelent meg nekik, attól a pillanattól kezdve a megszakadni látszó húsvéti láncolat megelevenedett. Érzékeny, mi több, rémült állapotukat Jézus meglátja és döntő módon lép eléjük. Megjelenik. Nincs párbeszéd, nincs ölekezés, semmi teatralitás, pusztán egy szemtől-szemben való megállás. Ez már elég volt a két úton lévőnek, s elég volt a tizenegynek is. S milyen érdekes, hogy közülük senkinek sem hittek, és mégis, megmagyarázhatatlanul 2022-ben mégis Jézusról és ezekről a szereplőkről beszélünk.

Isten elvégezte a maga csodálatos munkáját. Ebből is az derül ki, hogy a húsvéti láncolat nem szakadhat meg. De az is látható, hogy nem az ember igyekezetén múlt mindennek az áldása, és mégis fontos volt, hogy beszéljenek róla...

Ebből a húsvéti történetből egyértelműen kiderül, hogy egyáltalán nem mindegy, hogy az egyházból milyen hírek mennek ki, miket adunk tovább. Tovább megye-e a legnyilvánvalóbb és legcsodálatosabb, **a Jézus feltámadásának híre?** Egyáltalán a feltámadás örömhíre élteti-e a gyülekezetünket? Van-e a református egyházunknak, a gyülekezeteinknek a Jézus feltámadásából fakadó szabaduláselménye? És ha igen, beszélünk-e róla?

Az Ószövetség egyik leghangsúlyosabb üzenete a generációról generációra hangzó tanítás, az ősökkel történt isteni beavatkozások elmondása, és az ezekből fakadó bizonyágtételek.

Számtalan igehely kezdődik hasonlóan, hogy **„És mondd el fiaidnak...”** (2Móz 13,8) Azaz, **az Isten szabadítását szó nélkül hagyni tilos!** Természetesen az egyiptomi fogságból való szabadulás eseménye óta kiemelkedően hangsúlyos ez a látásmód. Mert a már nem a rabszolgaságban növekvő fiaknak is tudniuk kell Isten hatalmas tetteről. Honnan, ha nem a szülőktől és a legközelebbi hozzátartozóktól? A páska első estéje, az ún. széder este alkalmával – ami nekünk keresztényeknek mára már az utolsó vacsora története –, a zsidó család legkisebb fiúgyermeké négy kérdést tesz fel mind a mai napig, hogy a családfő újra és újra elmesélje az Egyiptomban történt eseményeket. Ezen a vacsorán minden szimbólum, és a beszélgetés menete **kizárólag Isten hatalmának elmondására és a szabadulásélmény megerősítésére van.** Ezt kellett elmondani a fiaknak.

S amikor az angyal a feltámadás hírének az elmondását és továbbadását kéri, akkor ő maga sem kér mást, minthogy Jézusnak a halálból történt szabadulása ébressze fel a tanítványokban a szabadulásélmény örömét. Biztos vagyok benne, hogy az angyalt a feltámadott Jézus bízta meg eme örömhír továbbadásával. Így indult el **a húsvéti híradás láncolata.**

Jézus mondta az angyalnak, az angyal az asszonyoknak, az asszonyok adták át a tanítványoknak, mert tanítvány bizony egy sincs ott a sírnál. A húsvéti híradás tehát azért szükséges, hogy a gyászoló, síró és keményszívű tanítványok, akiknek gyászélménye és „világvége” hangulata van, azaz megtorpantak, meghallják a feltámadás tényét és ebből átéljék a szabadulásélmény csodáját. Mondhatnánk úgy is, hogy a világ legragyogóbb vigasztalásával mehetnek az asszonyok a megrendült tanítványok felé. Mert ki kell őket mozdítani a reménytelenségük kátyújából, a sötét erők fogságából. Azért, hogy ne síró, reménytelen, széthulló közösség legyenek, hanem gyülekezet. **A húsvéti híradás tehát így, a kizárólag gyülekezetet**

teremtő híradás. Így a húsvét nemcsak az Isten nagy tette, hanem számunkra a bizonyágtétel tárgya.

Aki elhitte és meggyőződött róla az beszélje el. **Menjetek el, mondjátok meg...!** Ez az első húsvéti parancs. Ami azóta sem változott, s ezután sem fog megváltozni. Örök parancs, mert múlhatatlan az az evangélium is, amit nekünk tovább kell adnunk a megtorpanó, „világvége” hangulatú tanítványoknak, családtagjainknak, és a világ élethabzsoló élményeitől részeg fiainknak, utódainknak.

Beszélgetünk-e egyáltalán? Van-e kapcsolat közöttünk? Nem az internet a legjobb barátja a tömegeknek? Mert, hogy kimozdulni akar mindenki saját élete kátyújából, ez nem kérdés. Játszani, egy virtuális világba elmenekülni, és még lefekvés előtt is, utolsó éber levegővételünkkel is elmerülni abban? Lehet, hogy egyre többet látunk ebből a világból, de ezzel az is jár, hogy egyre kevesebbet kapunk egymásból, és Istenből. Ezért kell a legtisztább szabaduláserő.

A húsvét azt üzeni, hogy Isten nekünk mindent ideadott Fiában, Jézusban, akit még a halál sem tudott legyőzni. Megkötöttségeinket, bűnös nyomorúságainkat pedig csak az Ő felszabadító segítségével tudjuk felszámolni. Tehát **a húsvét nemcsak egy történet, hanem Jézus valóságos jelenléte!** Ezt adjátok és éljétek tovább! Ámen

Imádság: *Felséges Istenünk, Mindenható Atyánk, az Úr Jézus Krisztusban! Imádatokkal borulunk lábaid elé a feltámadás örömeire, és arra kérünk, hogy hódolatunk jeleként kezdedbe letett szívünket fogadd irgalmasan! Hálás a szívünk, mely megérezte az Élet friss illatát, és a hozzád térésnek, illetve a melletted való döntésnek nagy lehetőségét.*

Mindezek segítettek nekünk abban, hogy a húsvéti láncolat a mi gyülekezetünket is áthassa, s annak magunk is részei lehessünk. Urunk Istenünk, ez a láncolat nem egy veszedelmes kötelék, hanem egy láthatatlan, de érezhető bizonyoságtétel arról a csodáról, hogy Fiadat a halálból előhozta. Hálát adunk azért a megtapasztalásért, hogy ennek a garanciái nem mi vagyunk, hanem te, aki életen és halálon diadalmas Istenünk vagy.

Imádságos alázattal borulunk eléd, hogy méltatlanul is, de gyülekezetünket és a te egyházadat arra készíted, hogy hitvalló élettel és jelenléttel a világban mutassa meg, hogy ez a húsvéti láncolat kívülről elszakíthatatlan. Számunkra pedig add Szentlelked vezetését, nehogy éppen a mi méltatlan voltunk és hitetlenségünk szakítsa meg ezt a felülről induló, isteni bizonyoságot.

Urunk! Húsvét ünnepén azt köszönjük Neked, hogy az üres sírra vethetjük szemeinket, és hallhatjuk az angyali biztatást is: ne féljete!

Kérünk Téged, hogy ez a húsvéti evangélium bátorítson, fegyelmezzon és a Feltámadottal való találkozás pedig az öröklétig vezessen minket! Ámen

PÜNKÖSDI ÜNNEPKÖR
2021–2022

Pünkösöd – az ajtónyitás ünnepe

Lovász Krisztián (Debrecen–Széchenyi kert)

Lekció: ApCsel 2,1–13

Imádság: Áldunk téged Mindenható Istenünk, hogy megengedted számunkra ennek a pünkösödnek az ünneplését és hogy arra méltattál minket, hogy a színed elé járulhassunk. Ezért a meg nem érdemelt kegyelmedért zengünk neked dicséretet. Dicsőítünk téged azért, hogy ennek a világnak te vagy az alkotója, és benne az ember számára lettél a mi Atyánk. Magasztaljuk nevedet, hogy nálad van az élet forrása, s hisszük, hogy csak tőled indulhat el a mi életünk megszentelődése is.

Köszönjük, hogy te ennek érdekében nemcsak megtűrsz, vagy elszenvedsz minket, hanem Szentlelkeddel szívünk megújítását akarod elvégezni. Hála szívvel köszönjük meg neked, hogy ahogyan erőt adtál az első pünkösdi közösségnek, úgy kívánsz ebből az erőből minket is feltölteni.

Szentlélek Úristen! Csodálatos érzés, hogy az embervilág határozott felismeréssel élheti meg, hogy te egyre közelebb kerülsz a szívünkhöz, hiszen a teremtéskor fölöttünk, karácsonykor közöttünk, és pünkösdkor pedig bennünk jelentél meg. Könyörgő szavunkat emeljük hozzád, hogy ez a lehajló szeretet személyessé és életté válhasson a számunkra.

Így készíts minket igéd meghallására, áldott ünneplésre és arra a csodára, hogy ez a gyülekezet általad egy nagy családdá formálódhasson! Ámen

Textus: ApCsel 14,24–28 majd újra:27b

„... elbeszélték, milyen nagy dolgokat tett velük az Isten, és hogy kaput nyitott a pogányoknak a hitre.”

A szíriai Antiókhia különleges események helyszíne a kereszténység és az egyház életének történetében. Egyrészt sokan

adták át magukat a Szentlélek által Krisztusnak, s lettek krisztusi életű emberekké, másrészt csontjukba rekesztett tűz volt, hogy másokkal is meg kell osztani ezt a csodát, azaz meg kell kezdeni a missziót. El kell mondani azt, hogy van egy evangélium, egy örömhír, mely Jézus Krisztusnak, mint Isten Fiának érkezését és az emberiségért elvégzett megváltó szeretetét kínálja.

Ennek jegyében az antiókhiai gyülekezet elküldte Pál apostolt és munkatársát Barnabást, hogy elkezdjék az első missziói útjukat. Sok minden történt ezen az úton, de az nem mondható rá, hogy könnyű lett volna. Voltak, akik azonnal megtértek, akik a buzdító és vigasztaló szavaikat a lelkükre vették. Viszont voltak olyanok is - és nem kevesen -, akik haragra gyúltak és irigykedtek emiatt és lázítást szítottak Pálék ellen. Lisztrában ennek következtében például meg is kövezték Pált, s mivel azt hitték, hogy meghalt, kivonszolták a városon kívülre (ApCsel 14,19–20).

De ez az ügy nem Pál ügye volt, nem is a kiküldő antiókhiai gyülekezeté, hanem ez, az Isten ügye volt. S ha Isten valamit el akar végezni, azt sem lázítás, sem megkövezés, sem semmilyen emberi csalárdság nem tudja feltartóztatni. Nincs az az akadály, ami képes lenne feltartóztatni az Isten által útra bocsátott evangéliumot és ami képes lenne az ő küldötteit eltéríteni elrendelt útjukról. Így sokan lettek tanítvánnyá ebben a térségben, és megbátorodtak Krisztus követésére, de eközben egyet nagyon megtanultak. Azt, amit Lukács a feljegyzésében így fogalmazott meg: „sok nyomorúságon át kell bemennünk az Isten országába” (ApCsel 14,22).

Az első missziói út tehát így végződött. S ahogy Pálék elvégezték a rájuk bízott feladatokat, visszatértek Antiókhiaába, a kiküldő gyülekezetbe. Oda, ahonnan még nem is olyan régen „*Isten kegyelmébe ajánlva indították el őket...*” (26). Most pedig összehívták a gyülekezetet, ők ott ülnek a középén és „*elbeszélték...*”, hogy mennyi örömben volt részük, hiszen útibeszámolójuknak a lényege nem a panasz volt, hanem annak elmondása, hogy milyen nagy dolgokat tett velük az Isten.

Pálék szinte levegőt sem vesznek, annyira mondják a missziós út történéseit, a nagy dolgokat, amelyeket emberi ésszel alig lehet felfogni, és emberi mércével nem is nagyon lehet megmérni. A gyülekezet pedig szinte elfelejt levegőt venni, annyira figyelik ezeket az istenszolgákat, akiket áldott úton vitt el és hozott haza Isten. Szinte elfogy a levegő..., de miért is? Mi az a nagy dolog, ami Isten csodás tetteként ámulatba ejtette őket? Az, hogy Isten kaput nyitott! Kaput, a pogányoknak a hitre.

Isten kaput nyitott az Ő Szentlelke által azok előtt, akik fizikai, lelki és időbeli távolságokra voltak Jézus Krisztus üdvözítő kegyelmétől. Erre a bizonyos kapura kell figyelnünk ezen a pünkösdi ünnepen, hiszen a Biblia legelején is volt egy kapu, amely nem sokkal a teremtés elvégzése után becsukódott. Egy kapu, ami belülről fel sem tűnt, hogy létezik, de ami kívülről nem volt nyitható. Ez volt az Éden kapuja. Az otthon kapuja, amit ráadásul fegyveres kerubok őriztek, s az ember számára a belépés lehetetlenné vált.

Különös utat járt be az emberiség, s még konkrétabban az Isten népe onnantól kezdve. Épített tornyot, ült egy bárkában, vándorolt pusztában, bemutatott sok-sok áldozatot, s mintha mindegyik azt akarta volna kimondva, vagy kimondatlanul is szolgálni, hogy ez a kapu nyíljon meg. Olyan volt ennek a népnek az élete, mintha egy masszív fal mellett, néha tapogatódzva, néha magabiztosan, de fel, s alá járkálna. A hazaérkezés reményében mozgott Isten népe, mert az otthonát kereste.

De a kapu nem nyílt meg. Jövevények voltak idegen földön, „*homo viator*”-ok, azaz úton lévő, zarándok emberek, akik oly sokat küzdöttek, annyira akartak, de valahol mindig megtorpan-tak. Az Ószövetség sok-sok története tulajdonképpen ennek a bolyongásnak a története; még akkor is, amikor saját földjük, hazájuk lett. Ők haza akartak érkezni, otthon akartak lenni, s ezeket a vágyódásaikat a babiloni fogság, és sok idegen uralom csak fokozta. S váratlanul, az idők teljességében megjelent Jézus

Krisztus, aki meglepő módon egyszer csak azt mondta, hogy „*Én vagyok az ajtó...*” (Jn 10,9), majd azt is, hogy „*Én vagyok az út...*” (Jn 14,6), s a feltartóztatott ember örömhírt hallott arról, hogy amelyik kapu a bűnesetkor bezárult, annak nem tűnt el a kulcsa, s annak végképp nem haragudott meg a Gazdája, hanem készül a nagy nyitásra.

Az Atya Jézus Krisztusban lépett az emberek közé, hogy őket, és minket is, azaz az „*akadályoztatottakat*” magához engedje. A kaput keresőt megérintse, gyengéden kézen fogja és élete masszív fala mellett, egyszer csak ahhoz a kapuhoz, amely az ÉLET kapuja, odasegítse. Hihetetlen történetek igazolják, hogy az akadályoztatás az nem szűnt meg az ókorral, nem lett vége a legújabb korral sem, mert az ember akadályoztatása, masszív falai nem kőből vannak. Falak közé zárva lenni..., ha három éve kérdezzük egymást, régi csínytevések következményeit emlegetnénk. De mostanában, amikor oly sokat voltunk, vagyunk falak között, egészen friss emlékek és hatások törnek fel belőlünk. Azonban ne csak a házad, az otthonod falára gondoljunk, hanem gondoljunk azokra a falakra is, amelyek között se jobbra, se balra nem tudunk kinézni. Betegség, kórház, gyász, magány, megannyi téglá ezekben a falakban, ahonnan csak egyetlen perspektíva, azaz nézőpont lehetséges: felfelé.

Ezt a felfelé nézést pedig csak egyetlen, csak AZ EGYETLEN taníthatja meg, akiről Pál apostol fáradhatatlanul prédikált, aki Isten legnagyobb tette ebben a világban. Aki, ha kellett, húsvétkor a halál kapuján jött vissza, majd a zárt ajtókon át lépett a 11 közé; ez az Egyetlen fogta meg a bebörtönözött Péter kezét, és a tömlöc zárt ajtaját is kinyitotta. Mert nem volt az a kapu, az a börtön, az a zár, ami ne engedelmeskedett volna ennek a Jézus Krisztusnak. Ő az, akiben igazolódott, hogy megvan a kulcs! Az ember életének a kulcsa!

Jézus a kulcs. Igaz, hogy nem mondta – de akár mondhatta is volna –, hogy „*Én vagyok a kulcs...*”, életed, bezártságod, a hitre jutásod egyetlen és kizárólagos kulcsa.

Pünkösdkor elérkezett az emberiség számára annak az ideje, amikor Isten kaput nyitott, azaz nemcsak enyhülnek, hanem megoldódnak a „bezárási” tilalmak. Mert Jézus Krisztus egyszer, s mindenkorra megoldja az emberiség problémáját.

Pünkösöd ünnepe ébreszt fel minket arra, hogy a Szentlélek hitet támasztó erejére van szükségünk! A belső, lelki kapuk bezáródásakor; amelyek nem a COVID hatására történtek. Már korábban. Sokkal aljasabb támadásokkal kezdte meg az ördög a maga aknamunkáját. Az embert feltartóztatta, a családokat szétszakította, bezárta a kapukat. S ebben a nagyon sajátos kapuzárási pánikban az ember mindenfelé ment a kulcsokért, csak azt az egyet nem találta meg, aki Antiókiában, aki Jeruzsálemben olyan sokakat fel tudott szabadítani. Jézus Krisztust!

A Szentlélek ereje az első és minden pünkösdkor megmutatja a kulcsot a hitre és az életre való belépéshez. Az Istenhez való eljutáshoz. Erről beszélt Pál az antiókiaiaknak.

Nyitva van a kapu, testvérek! Mert ez az ügy nemcsak a Pálé, nemcsak a gyülekezeteké, neveseké, vagy névteleneké, nem is csak a tied, hanem ez az ügy az Isten ügye! Adjunk hálát neki, hogy ma is, és itt is, a kaput keresőt megérinti, gyengéden kézen fogja és élete masszív fala mellett, az ÉLET kapujához odasegíti. Ámen

Imádság: Szentlélek Úristen!

Hálatelt szívvel köszönjük meg, hogy ebben a kézfogásban a mi kezünk sem üres! Köszönjük neked, hogy utánunk jöttél és hogy a lelkünkre beszéltél! Boldogító érzés, hogy életünk ügyét olyan becsben tartod, mint ahogy mi magunk is igyekszünk erre, bár éppen ezekből adódnak számunkra a legnagyobb lelki karamboljaink. Bevalljuk neked, hogy hitben elfáradtunk, a szeretetben kiégtünk, a reménységben pedig vakokká lettünk.

Szomorúan éljük meg, hogy életünket olyan masszív falak határolják be, amelyek nem védeni akarnak minket, hanem elválasztani tőled. Reménytelen helyzetünkben azonban isteni segítséged az egyetlen megoldás, ami nem egyszerűen csak egy kicsi rés a falon, hanem kapu az életre. Bánkódtunk már eleget lelkünk elégtelen állapotán, azon, hogy soha nem lehetünk hozzád méltó gyermekeid, és áldott életű küldötteid, de ahogy igéd és Szentlelked tiszta fénye beragyogja életünket, békesség és erő költözik belénk.

Így már bátran engedjük át neked a vezetést. Így már feltétel nélkül hagyjuk, hogy kezünknel és szívünknel fogva az általad kijelölt útra terelj, amelyen megláthatjuk azt a nyitott ajtót, ami megengedi, hogy belépjünk és otthon legyünk nálad. Drága Istenünk! Csak benned csendesülhet el a mi lelkünk, ezért tiszta szívvel kérjük, hogy minden zajt kapcsolj ki, ami zavarná a veled való közösségünket!

Imádságunkban emeljük hozzád a betegeket, a betegeket ápolókat, a testi-lelki szükségben szenvedőket, és mindenkit, aki masszív falak között, bezártságban érzi magát. Legyen ez a pünkösdi ünnepe mindannyiunknak a hazatalálás alkalmává! Fiad, Jézus Krisztus nevében kérünk, hallgass meg minket! Ámen

Az újjászüelő és megújító Szentlélek

Széles Csongor (Debrecen–Kerekestelep)

Lekció: Apostolok Cselekedetei 2,37–41

Előima: Mindenható Istenünk, szerető mennyei Atyánk!

Köszönjük az ünnepek csendjét. Köszönjük neked, Megváltó Urunk Jézus Krisztus, hogy nem hagytál árván minket, elküldted Szentlelkedet, és Ő ma is bátorít, vigasztal, vezet, tanít mindnyájunkat. Bocsásd meg, valahányszor azt gondoljuk, nélküle is eljuthatunk helyes istenismeretre és önismeretre. Köszönjük Neked, hogy megengeded, hogy ebben az órában összegyülekezzünk, Téged imádjunk, Igéd hirdessük, hallgassuk, és szívünkbe fogadjuk. Beismerjük, nem vagyunk alkalmasak arra, hogy ezt tetszésedre és a magunk üdvösségére meg tudnánk tenni. Ezért alázattal kérünk, légy közöttünk, és vedd kezébe ügyedet, és ügyünket! Tisztítsd meg beszédünket és hallásunkat. Nyisd meg, világosítsd meg szívünket, értelmünket! Ébreszd, erősítsd akaratunkat, hogy igazán megismerjünk, és Neked adjunk igazat mindenben. Hadd vehessünk lélegzetet Szentlelked friss levegőjében, hogy új elhatározással, szeretettel, bölcsességgel, örömmel végezhessek munkánkat, szolgálatunkat, amire elhívtál. Adj nekünk Lelked által világosságot, állhatatosságot, a Te igaz ismeretedet és félelmedet. Hallgass meg, nem magunkért, hanem a Krisztusért, akiben felfoghatatlan kegyelmed szerint méltókká tettél, hogy fiaiddá legyünk, és örökké Veled maradjunk. Ámen.

Textus: Titusz 3,3–7

Kedves Pünkösödöt ünneplő Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!
„Nem vagyok olyan, amilyennek lennem kellene. Olyan sem vagyok, amilyen szeretnék lenni, olyan sem amilyené kell majd lennem, de hálát adok Istennek azért, hogy már nem vagyok

olyan, amilyen egykor voltam.” Ezt jelenti Pünkösdt ünnepelni. Ez Pünkösöd életérzése, lelki tartalma: *„már nem vagyok olyan, amilyen egykor voltam.”* Mert megváltozott valami kívül és belül. Erről szólt az első Pünkösdi csoda. *„Már nem vagyok olyan, amilyen egykor voltam.”* Ezt mondták Péterék, a tanítványok, ezt mondta a 3000 megtért férfi, ezt mondták ezeknek a férfiaknak a családjai. Erről tett bizonyosságot Jeruzsálem városa is.

Az eredeti idézet a híres fizikustól, Newtontól származik. Az ő szavait idéztem naplójából, amelyben saját magáról vall saját magához képest, az életéről, magának és az élő Istennek.

Pál apostol nem a naplójába írt, hanem a *„Szentírásba”*, hiszen annak része lett, amit írt. Naplóba illő vallomás magáról, és gyülekezetéről ez a mostani igeszakaszunk is. Vallomás a krétai gyülekezetéről, amely részese volt mindannak, amit a kegyelmes Isten cselekedett Pállal és a gyülekezettel egyaránt. Nem véletlenül használ többes számot Pál, nem elbújni akar mögé, szándéka sokkal inkább arra irányul, hogy nyomatékossá váljon: személyes élménye a gyülekezet tagjainak személyes élményével azonos. Tehát egy nagy közösségi élményről tesz bizonyosságot. Ez az élmény, a róla való emlékezés megerősít és megújít, összeforrasztja az átélőit. E mostani Pünkösdi gyülekezetet is emlékezésre készíteti igénk. A mai napon mi is vallomást teszünk magunknak, egymásnak és a mi Urunknak. Isten Szentlelke bátorít erre mindannyiunkat.

1. AMILYEN VOLTAM

Amilyen voltam, nem ballagó iskolás szemmel, hanem hívő szemmel. A múltról teszünk vallomást. Így tette Péter is pünkösdi beszédében.

Pál apostol megrendítő őszinteséggel jellemzi azt, ami a háta mögött van. Nem szörnyülködéssel, megvetéssel, gőggel néz az emberekre, hanem alázattal: egykor mi is ilyenek voltunk. *„Valamikor ugyanis mi is esztelenek engedetlenek, tévelygők*

voltunk, kívánságok és különféle élvezetek rabjai, gonoszságban és irigységben élve, gyűlöltek, és egymást gyűlölők.”

Csak hívó szemmel lehet visszatekinteni és megítélni a múltat. Ilyenek voltunk, de már más emberré lettünk. Mert Pünkösöd eljött és Pünkösöd most is van. Egykor és most. Pál, és az ősegyház bizonyágtételében igen hangsúlyos ez az éles határvonal. Enélkül nincs keresztyén élet, keresztyén gyülekezet. Ha ez a „most” valóságos, akkor látjuk az „egykor”-t a maga teljességében és akkori valóságában.

Négy szópár tanúskodik arról, hogy milyen volt Pál és milyen volt a gyülekezet. Az első pár, amely tanúskodik: esztelen és engedetlen. Esztelen, akinek hiányzik az esze, hogy belássa életének hiábavalóságát, elveszett mivoltát. Aki lelki vakságban szenved. Engedetlen, nemcsak Istennel, hanem minden törvényes renddel szemben. Tipikus vonása volt ez a krétaiaknak, akikről az előző fejezetekben olvashatjuk is: *„mindig hazudozók, gonosz vadállatok, lusta, falánk népség.”* Mind szellemileg, mind erkölcsileg romlottak voltak. Hiányzott az eszük és az érzékenységük. *„Ilyenek voltunk!”*

A második pár, amely tanúskodik: tévelygők, valamint kívánságok és különféle élvezetek rabjai. Tévelygő: Jézus az *„eltévedt juh”* példázatában használja ezt a fogalmat. Pál egykor sem volt hitetlen, azonban magát is közéjük sorolja, akik tévelyegtek. Kegyes, istenfélő múltja is esztelen, engedetlen, tévelygő volt. Merjük-e így mérlegre tenni kegyes, keresztyén, hívó életünket? Kívánságok élvezetek rabjai voltak. Hedonista örömek, vágyak, önzés, amely senkire és semmire nincs tekintettel. Még a keresztyén ember számára is olyan veszélyes, ami ellen harcolni kell egész életében. Mindkét ige szenvedő alakban áll, azaz kontrollálhatatlan gonosz erők vezetése alatt álltak. Esztelenek és ugyanakkor tévelygők, engedetlenek és azzal együtt rabok is. A legfőbb Gonosz rabszolgái! *„Ilyenek voltunk!”*

A harmadik pár, amely tanúskodik: gonoszságban, irigységben élve. Igen csúnya kettős. A gonosz lelkület a másinak akar rosszat, az irigység a másiktól akar elvenni. Adni és kapni fordított értelemben. Az emberi kapcsolatok rombolója ez a páros. *„Ilyenek voltunk!”*

A negyedik páros, amely tanúskodik: gyűlöltek, egymást gyűlölők. A gyűlölet, amelyet a krétaiak tápláltak kapcsolataikban kölcsönös volt, tehát visszhangra talált. A gyűlölet a közösségi élet egyik legnagyobb ellensége, hiszen megszünteti a közösségi életet, magát a közösséget is. *„Ilyenek voltunk!”*

Pál tudatosan használta ezeket a jelzőket. Amelyek emlékeztették őt és a gyülekezetet arra, amilyenek voltak egykor. A krétaiak nem voltak jobbak kortársaiknál. Megromlott emberi természetükről kapunk leírást, amely minden Krisztus nélküli életéről, minden emberi természetről elmondható, amely Isten ismeretét és kegyelmét nélkülözi. Visszataszító az a kép, amely megváltatlan emberi állapotunkról és életvitelünkről ad hiteles lenyomatot. Eredetileg nem így lett az Úr Isten által megteremtve az ember. Mégis ilyen jószágok, barmok, juhok, kecskék módjára viselkedtünk. Akik ész nélkül mentünk a falnak, akik még magunknak sem engedelmeskedtünk, akik tévelyegtünk sötét elménk vezetése útjainkon. Akik végül *„felnőttünk”*, emberré lettünk, hiszen a kívánságok fellege vett körül, élvezetek rabjai lehettünk saját akaratunkból. Végre gonoszak és irigyek, embergyűlölők és embergyilkosok lettünk. Hát ilyen az ember?

2. AMILYENNEK LENNEM KELLENE

De valamikor, amikor megjelent megváltozott minden. De ki, vagy mi jelent meg? Pál és a gyülekezet erről vall, és vallhatunk mi is. Megjelent a változás, a megújulás alapja, Isten jósága és emberszeretete. Ezért változhatott meg minden és mindenki. De itt nem általánosságban van szó Isten jóságáról, hanem a *„megjelent üdvözítő Istenünk jóságáról és emberszeretetéről”*

van szó. Isten jósága és emberszeretete Jézus Krisztusban jelent meg. Az Ő testet öltésében, golgotai áldozatában, feltámadásában, mennybemenetelében. Az emberszerető Isten abban mutatta meg jóságát irántunk, hogy *„nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon”* váltott meg, *„hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a vérén”* (1Pt. 1, 18). Lehajolt a bajban levőhöz, és segített rajta, még váltságdíjat is hajlandó volt fizetni.

Az apostol és a krétai gyülekezet bizonyára sokat beszélt és vitatkozott Isten jóságáról és emberszeretetről. Ugyanakkor megismerni Őt csak úgy lehet, ha az ember porba hull előtte: Jézus Krisztusban lehet megismerni. Pál a damaszkuszi úton ismerte meg, ott történt a döntő fordulat, aztán egyre jobban elmélyült Isten jósága és emberszeretete titka megismerésében. A krétai gyülekezet is erre az útra lépett, mert a gyülekezet, az egyház, azoknak a közössége, akiket Isten jósága és emberszeretete megtérésre vezetett.

Ahhoz, hogy olyanok legyünk, amilyeneknek Isten szeretne látni bennünket, az újjászületés és a megújulás fürdőjére van szükségünk. Nyilván a keresetségről beszél Pál apostol ezen a helyen. A keresetség azonban az ősegyházban, Pál életében és teológiájában többet és mást jelentett, mint amit számunkra jelent, főleg a gyakorlatban. Pál a hangsúlyt nem a külső dologra fekteti, nem a jel voltát hangsúlyozza, hanem a keresetség belső tartalmára világít rá: a Szentlélek általi újjászületésre és megújulásra. Nyomatékosítja, egész valónkak kell újjászületni, és megújulni. Az újjászületés egyszeri esemény, a megújulás pedig a Szentlélek folyamatos munkája.

Isten folyamatosan tölti ki rák Szentlelkét, így újít meg bennünket Jézus Krisztus által. Gazdagon adja, nem sajnálja a Lélek ajándékait és gyümölcseit. A keresetség külső jele viszont e belső tartalom nélkül mit sem használ, sőt ítélet. És ha már a keresetség és a megtérés gyakorlatunkban igen messze került egymástól, ne nyugodjunk addig, amíg nem részesülünk a

Szentlélek által az újjászületés és megújulás fürdőjében. A nagy vacsorára mindenki hivatalos, de csak a nagy fürdő által lehetséges belépni. Életünk, egyházunk megújulásának ez az egyetlen lehetősége.

3. AMILYEN SZERETNÉK LENNI

Ilyenek voltunk, ilyenek vagyunk most. És milyenek szeretnénk lenni? Mik a vágyaink, kívánságaink? Milyen indulattal folytatjuk megkezdett pályánkat, megváltozott életünket? Mi van azzal az indulattal, ami megvolt a Krisztus Jézusban? Tényleg engedelmesek akarunk lenni, Istentől kapott bölcsességgel munkálkodni és szolgálni, szeretetben, odaadásban élni, egymást felsegíteni? Vagy talán már annyira megváltoztunk, hogy vágyaink sincsenek, amiket Isten szolgálatába állíthatnánk. Nincsenek álmaink, mondván a keresztyénség nem álomvilág. Isten gyermekeiként van jogunk merészeket álmodni, merészeket kérni, annak ellenére, hogy nem biztos, hogy az a mi Urunk elképzelése. Álmodjunk és lelkesedjünk a Szentlélek által!

4. AMILYENNÉ KELL MAJD LENNEM

Tudnunk kell azonban, hogy Isten jóságának és ember-szeretetének van célja. Ez a cél mennyei és földi vonatkozású egyaránt. Mennyei, hiszen azért küldte Isten egyszülött Fiát, Jézus Krisztust, azért részesít az újjászületés és megújulás fürdőjében, hogy elnyerjük az örök életet. Ezzel életünk csodálatos távlatot nyer. Mindazok, akiket megigazított és újjászült, Isten örökseivé lesznek, „örökösei Istennek és örököstársai Krisztusnak” (Róma 8, 17), mert ebből a célból üdvözített minket. Isten ígérete reménységünk alapja.

A Szentlélek újjászülő fürdőjének következménye tehát: „*Már nem vagyok olyan, amilyen egykor voltam.*” Mert a megszabadított másokat is igyekszik megszabadítani; a meggyógyított másokat is igyekszik meggyógyítani; a megvigasztalt másokat is vigasztal; a megtartott másokat is megtart; a megbékéltetett

másokat is békességre segít; az öröme juttatott másokat is öröme vezet. A belénk költözött isteni jószág és emberszeretet nem marad tétlen, hanem munkálkodik, terjed, gyűrűzik, osztódik tovább. Sokak életében munkálja a belső változást. Ez a Pünkösöd csodája! „*Már nem vagyok olyan, amilyen egykor voltam.*” Ámen

Utóima: *Urunk, Istenünk! Köszönjük, hogy hűséged a te Igédben fénylik nekünk, és minden körülmények között bízhatunk abban. Ne engedd, hogy megkeményítsük magunkat irányában! Köszönjük jószágodat és irántunk való szeretetedet, amelyet az Úr Jézus Krisztusban ajándékoztál nekünk. Köszönjük a Szentlélek általi újjászületés, és megújulás lehetőségét. Kérünk, naponként részesíts minket a megújító Lélek által ajándékaiddal. Újítsd meg a Te népedet, gyülekezetedet, egyházadat. Ébressz fel minket a közönyösség mély álmából, a kegyes és nem kegyes szenvedélyeink, vágyakozásaink gonosz álmodozásából. Ne fáradj bele, hogy minket ismét visszavezess újtáidra. Taníts megtalálni a te ösvényedet. Könyörgünk, hogy mindaz, amit munkálunk, ne történjék világosságod és annak nyomán áldásod nélkül az emberiség igazi javára és a Te dicsőségedre. Kérünk, áld meg életünket, szeretteinket, gyülekezetünket, egyházunkat, népünket, nemzetünket, és az egész teremtet világot! Fiadnak, az Úr Jézus Krisztusnak nevében várjuk minden áldásodat, hallgass meg minket. Ámen*

Jézus Lelke

Pünkösd második nap délelőttre
Zsoldos Tibor (Debrecen–Kistemplom)

Lekció: Apostolok Cselekedetei 2,1–13.

Előima: *Urunk, akárhányszor is olvassuk ezt a pünkösd történetet, valahogy mindig titokzatos és érthetetlen marad a számunkra. Add, hogy ez ne keserítsen el bennünket, hanem arra ösztönözzön minket, hogy törekedjünk a többre, ennek a titoknak, misztériumnak az egyre tisztább megismerésére.*

Minden megfoghatatlansága mellett is köszönjük a pünkösd ünnepét, a Lélek kiadását, eljövételét. A mostani nehéz időkben olyan nagy szükségünk van Lelked vezetésére, magunktól folyton eltévedünk, egyik bajból a másikba kerülünk. Tudjuk, hogy sok ember életében kezdél már újat Lelked életet adó ereje által.

Adj bátorságot és türelmet ahhoz, hogy merjünk előtted őszintén megállni! Segíts bennünket ebben az órában egészen jelen lenni, nyitott szívvel, megszólíthatóan Rád figyelni, és Urunk, könyörülj rajtunk, Te magad magyarázd nekünk a pünkösd csodáját! Kérünk, jöjj hozzánk egészen közel, és Lelked által szólíts meg bennünket! Ámen.

Textus: János 20,19–22

Kedves Testvérek! Pünkösdöt Ünneplő Gyülekezet!

Két változatban hallhattuk a pünkösd csodát, a Lélek kitöltését. A hosszabb igeszakaszban a jól ismert klasszikus pünkösd történetet a Cselekedetek könyvéből, illetve a most felolvasott alapigében a János evangéliumából. Ez utóbbit nevezik „jánosi pünkösdnek”. A megkülönböztetett elnevezés is

mutatja, hogy itt valami másról van szó, mint az általunk megszokott pünkösdről.

1. A két történettel valójában csak egy probléma van: más időpontban történik az egyik, mint a másik. Lukács evangéliumának a szerzőjéről kevesen tudják, hogy az evangélium mellett ő jegyzi az Apostolok Cselekedeteiről írt újszövetségi könyvet is. E kétkötetes mű az általunk is ismert húsvét utáni időrendet adja elénk: Jézus feltámadt húsvétkor, ami után néhányszor még megjelent a tanítványai előtt, 40 nap múlva felment a mennybe, ezután 10 nappal pedig eljött pünkösd napja, a Szentlélek kitöltetése. Ezt ismerjük, ez a megszokott a számunkra. Évről évre, ahogy most is, a Lukács által meghatározott időrend szerint ünnepeljük áldozócsüörtök és pünkösd napját.

János evangéliumában viszont valami egészen újat olvastunk: a negyedik evangelista leírása szerint húsvét és pünkösd egybeesik: a feltámadott megjelenik a félelmükben bezárkózó tanítványok között, köszönti őket, majd *„rájuk lehel és ezt mondja: „Vegyetek Szentlelket!”*

Melyiknek van igaza? Mikor volt tulajdonképpen a Szentlélek kitöltetése? Úgy gondolom, nem helyes a kérdést így feltenni. A két leírásban nem valamiféle ellentétet, hanem egymást kiegészítő igazságokat kell látnunk. A két evangéliumi igazság közül én most elsősorban a „jánosi pünkösd” történéseire koncentrálok.

2. János leírása, a feltámadott Jézus *„Vegyetek Szentlelket!”* felszólítása egy nagyon fontos igazságra mutat rá: a Szentlelket nem szabad elválasztani Jézus Krisztus személyétől. Igazából nem a pünkösd a Szentlélek eljövetelének az ünnepe, hanem Jézusnak a világban való megjelenése. Amikor azonban ezt kimondom, akkor máris érzem, hogy ehhez még néhány megjegyzést hozzá kell tenni, hogy igazán érthető legyen a számunkra.

a) Az első megjegyzés így hangzik: természetesen nem Jézus volt az első a világtörténelemben, akin Isten Lelke megnyugodott. Már az Ószövetségben is találkozunk Isten számtalan kiválasztott emberével, ősatyákkal, bírakkal, királyokkal, prófétákkal, akiket életük egy-egy döntő pillanatában megérintett Isten Lelke. Csakhogy ezek a lélekhatások rövidebb időszakokra szóltak.

b) A második gondolat a Názáreti Jézus korára vonatkozik. Azokban az időkben Jézus zsidó kortársai úgy látták, hogy a dicsőséges régi időkben, mint például a már említett próféták korában volt Szentlélek, de most nincs. Abban reménykedtek, hogy majd az eljövendő Messiással érkezik el újra hozzájuk Isten Lelke. A különbséget az egyes vallásos zsidó csoportok között mindössze az jelentette, hogy ezt az eljövotelt időben közelre vagy a távolabbi időkre várták.

Amikor Jézus megkezdí nyilvános munkásságát, ez az isteni Lélek nyugszik meg rajta keresztelése alkalmával, ez mondatja vele aztán Názáretben a híres szavakat: **„Az Úrnak Lelke van én-rajtam... Ma teljesedett be ez nap.”**

c) Jézus úgy élte meg a maga küldetését, hogy vele az Isten Lelkének a teljessége jött el. Benne a Szentlélek koncentrált, sűrített megjelenése van előttünk. Az Ő esetében már nem ideig-óráig, egy-egy feladatra van jelen Isten Lelke, hanem életének minden mozzanatában: minden tanításában, minden gyógyításában és csodatételében.

Ha ez így van, akkor Jézus életútját, annak minden egyes mozzanatát érdemes alaposan, elmélyülten megvizsgálnunk. Amikor Jézus egy-egy története fölé hajolok, természetesen próbálom megérteni, a magam számára értelmezni a hallottakat. Ha ebben kitartó vagyok, már itt is átélhetem Isten Szentlelkének a jelenlétét, de az is hozzátartozik ehhez, hogy amit Jézus igazságaiból megértek, azt próbálom a lehető

legteljesebben megvalósítani az életemben. És legtöbbször eközben fogom átélni, hogy igen, ez igaz, ezt érdemes úgy csinálni, ahogy azt Jézus mondja.

d) Jézus és a Szentlélek elválaszthatatlanok egymástól. A Szentléleknek nincs külön szabályrendszere, a Szentlélek Krisztus hangján szól. A Szentlélek munkájában az folytatódik, amit Jézus elkezdett: olyan szeretet, olyan erők, olyan gyógyulások, az élettel kapcsolatos látások, bölcsességek, amilyenek Jézus földi munkásságában voltak. Jézust és a Szentlelket büntetlenül elválasztani egymástól nem lehet.

A múlt század második felétől Magyarországon is sorra alakultak a szentlelkes, karizmatikus gyülekezetek, amelyek látványos önkívületi-, extázisszerű Szentlélek-élményei sokakat magukkal ragadtak, és mégsem alakították át döntő módon a keresztyén világot, pedig ahol Isten Szentlelke valóságosan megjelenik, ott a dolgok mozgásba lendülnek. Itt miért nem? Mert ezt az állítólagos Szentlelket elválasztották Jézus Krisztustól.

Persze felesleges rájuk mutogatnunk, mert mi sem nagyon dicsekedhetünk a Szentlélek-erők megnyilvánulásaival kapcsolatban. Mi, reformátusok hajlamosak vagyunk a gondolkodás, a ráció, a dogmák és a hitigazságok ismeretére leegyszerűsíteni a hitet, ami ugyanúgy képes elzárni bennünket a valódi változásokat gerjesztő szentlélekerőkkel szemben.

3. Hogy mire képes Isten Szentlelke az életemben, azt mai Igénk alapján így fogalmazom meg: Isten Leleke ajtókat nyit meg, új utakra indít ott, ahol én már rég bezárkóztam, és nem látom a folytatást.

A tanítványok Jézus feltámadásakor még Jeruzsálemben vannak, ott, ahol néhány nappal korábban kivégezték a Mesterüket. Bezárkóznak egy emeleti szobába, mert félnek attól, hogy Jézus kereszthalála után rájuk is a pusztulás vár. És akkor a feltámadt Krisztus megjelenik a bezárt ajtókon keresztül, és ha

még 50 nap múltán is, de ezek a halálosan rémült tanítványok végül mégis halált megvető bátorsággal állnak ki pünkösdkor a világ elé, és indul el a keresztyén egyház története.

Egy szentlelkies történettel szeretném befejezni, amely az egyik szép példája Isten Lelkének lelkünk ajtajait nyitogató szolgálatára. A történet Zsindelyné, Tüdös Kláráról szól a múlt századi Református Nőszövetség elnökéről, az ő életének arról a fájdalmas pillanatáról, amikor hirtelen elvesztette szeretett férjét. Nehéz életutat jártak be ők ketten együtt: a 2. világháború előtt siker, elismertség, aztán a szocializmusban hátrátétel, meghurcoltatás, kitelepítés. Egy nehéz életút vége felé hirtelen elveszíti élete párját. El kell költöznie 12 év után a szeretett házból, ahol addig együtt laktak. Gyász, emlékek, takarítás. Maga Tüdös Klára önéletrajzi írásában így vall erről a nagyon fájdalmas búcsúzásról:

„Bedobtam a kulcsot az ablakon. Iszonyú nagyot koppant. Én meg csak álltam a falnak dőlve, mint akinek a szívére ütöttek. Aztán egyszer csak megszólalt a Hang. Mélyről, belülről és megkérdezte: „Hát nem volt szép? Nem volt jó? Nem voltál boldog?”

És bennem hirtelen úgy ömlött el a hála, mint egy összefagyott emberben egy csésze meleg tea. És tele lett a szívem azzal a zengő sugárzással, ami a Lélek érintésének a nyoma. Felszedtem a kis szatyromat, és frissen, megbékülve, boldogan kocogtam végig az utca jegenyesorán az állomásra, újra egy – Isten tudja, hányadik – újrakezdés felé.”

Ezt a beszámolót hallgatva Jézus szava juthat eszünkbe: **Boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak.** Isten Szentlelkével vigasztaltatnak. Így legyen ez a mi életünkben is! Ámen.

Utóima:

Istenünk, köszönjük a Te jószágodat, hogy nem szűnsz meg újra és újra felkínálni nekünk a szabadulás lehetőségét. Köszönjük,

hogy Lelked minden hiányunkat megszünteti: gyengeségeinkben erőt adsz nekünk, kétségbeesésünkben vigasztalsz, tanácsatlanságunkban utat mutatsz, ahol pedig megrekedni látszik az életünk, ott új ajtót nyitsz nekünk, és új utakra vezetsz bennünket.

Nyitogasd a lelkünket, gyógyítsd az életünket! Add meg mindnyájunknak a gyermeki bizalom örömét! Építsd Igéd és Szentleked körül gyülekezetünket, adj értelmesen látó, jó szándékú közösséget!

Gyógyítsd a betegeket, a testi-lelki fájdalmakat hordozókat, vigasztald a sírókat! Urunk, tarts meg magadnál minket, és ne engedd, hogy elszakadjunk Tőled, az egy örök, igaz Istentől, a mi Atyánktól!

Légy velünk ünneplésünkben, áldd meg a ránk következő hétköznapiakat, munkáinkat! Segíts hűségesnek lennünk mind abban, amit ránk bízál!

Szentlélek Úristen, szentelj meg bennünket, és általunk ezt az egész világot! Ámen.

Ki mondhatja el, hogy vettem Szentlelket?

Pünkösöd 2. napi igehirdetés

Bukáné Zakar Zsuzsánna (Debrecen–Ebes–Szepes)

Lekció: Jn 14, 15–19.

Előima: Szerető Mennyei Édesatyánk, Jézus Krisztus által!

Hálatelt szívvel köszönjük neked, hogy ma is ünnep van, ma is vendégei lehetünk a te házádnak, ma is örvendezhetünk annak, hogy te kiárasztottad Szentlelkesedet a mi életünkre, a mi szívünkbe, a mi lelkünkbe is.

Köszönjük neked, hogy meghívsz minket magadhoz. Köszönjük neked, hogy arra buzdítasz bennünket, hogy mind jobban megismerjük Krisztust, mind jobban ragaszkodjunk tehozád, hogy mind jobban ki merjük mondani: igen Uram, benned bízunk, hozzád tartozunk, szeretnénk a te utadon járni.

Köszönjük neked, hogy úgy adod a te Szentlelkesedet, hogy az a mi számunkra pártfogó és vigasztaló lélek legyen. Szükségünk van a te vigasztaló szavadra, szükségünk van a remény forrására, mert oly sok minden hoz félelmet a mi életünkbe: betegség, járvány, elmúlás, hiány, fájdalom, a múlt idő, az öregedés és oly sok minden még, ami megterhel bennünket. Köszönjük neked, hogy az örök élet beszéde tenálad van. S köszönjük néked, hogy megszenteled a mi időnket azzal, hogy megérthetjük a te szavadat, befogadhatjuk a te igédet a mi életünkbe.

Arra kérünk téged, hogy végy szállást lelked által a mi egész életünkben, szívünkben, lelkünkben. Arra kérünk téged, hogy kísérsz bennünket a hétköznapiakban is. Arra kérünk téged, hogy megtapasztalhassuk, hogy bármilyen élethelyzetben vagyunk is, kiálthatunk hozzád, és nincs hiába elmondott imádság, mert nálad célba ér a mi emberi szavunk, a mi emberi létezésünk.

Így add pünkösöd hétfőjén a te szent jelenlétedet, így add szent szavadat, igédet, add, hogy megértve azt, elvégezze bennünk a

jó munkát, fellelkesítsen bennünket, hogy megérthessük, mi a te szent akaratod.

Jézus Krisztus nevében kérünk, hallgasd meg a mi imádságunkat. Ámen.

Textus: ApCsel 2,33–38.

Kedves Testvéreim, Szeretett Gyülekezet!

Újra a Szentlélek vezetett ma ide mindnyájunkat ünnepre, Pünkösd szent ünnepére. Tegnap, pünkösd vasárnapján hallottuk az igéből, hogy hogyan érkezett meg az Isten Szentlelke a tanítványokhoz. Hogyan vett szállást a szívükben, milyen csodát éltek át akkor, amikor a sokféle nyelvű, sokféle rendű és rangú ember mégis a maga nyelvén hallotta meg az Isten üzenetét. Megtért 3000 lélek, megszületett az egyház. Ilyenkor vetődik fel az a nagy kérdés, amikor az ember találkozik az Istennel, az Isten lelkével, hogy mi van azután? Mindig ez a nagy kérdés. Akár fiatalok készülnek házasságkötésre, a nagy napra, muszáj arról is beszélni, hogy mi lesz azután. Mi lesz a nagy nap után. Akár az élet más területén kitűzünk egy célt, amit elérünk, de mi lesz azután? Megtér az ember, hisz az ember és mi van azután?

Péter összefoglalja a lényegét, ebből hallottunk egy kis részt, mi van azután, mit kell tennünk, hogyan kell élnünk. A „*Megtaláltuk a Messiást!*” című konfirmációs káténk 11. fejezete foglalkozik a Szentlélekkel, s ott ez a kérdés tevődik fel: „*Ki mondhatja el magáról, hogy vette a Szentlelket?*” Ki mondhatja el 2022. pünkösdjén, pünkösd hétfőjén, hogy én vettem a Szentlelket? Azt hallottuk az előbb az igéből, hogy amit Péter elmondott, az mintha szíven találta volna az embereket. Megértették értelmükkel és érzelmükkel is, mert a teljes embernek kell odafordulnia Isten felé.

Forduljunk mi is így, szíven találva Isten felé, erre a kérdésre figyelve: ki mondhatja el, hogy vette a Szentlelket? Három

dolgot tanít a Konfirmációs káté, s mindez a három dolog benne van az elhangzott ígében.

Ki mondhatja el tehát, hogy vette a Szentlelket?

Az első üzenet, az első tudnivaló így hangzik: aki meglátta már saját bűneit.

Szeretett testvéreim, úgy vagyunk összerakva, hogy a másét mindig könnyebb észrevenni és mindig hamarabb észre is vesszük. Erről Jézus a szálla-gerenda tanításban tanított bennünket, amikor azt mondja, hogy az atyádfia szemében észreveszed a szálkát is, a magadéban meg a gerendát sem veszed észre. Szálka-érzékenységből nagyon jók vagyunk, mert hamar észrevevesszük a másikon a mulasztását, a rosszul ki-mondott szavai megütik a fülünket meg a szívünket. Látjuk, hogy hogyan cselekszik, világosan látjuk, hogy mit kellene neki másképp tennie. Vajon a Lélek errefelé akar-e vezetni bennünket? Nyilvánvaló, hogy nem. Mert nem az veszi a Szentlelket, aki meglátja a másiknak a bűnét, hanem az, aki meglátja a saját bűnét.

Ez nagyon hasonlít egy belső utazásra, a saját magunk lelki világa felé.

Pünkösd hétfőjén az ige arra bízta bennünket, hogy merjünk bátran befelé nézni, a lelkünk legmélyére is. Kell hozzá bátorság: szembenézni saját magunkkal. Nem egyből felmentve magunkat. Kemény, felelősségteljes döntés ez. Azt mondja Péter – ott az embereknek nem egy simogató prédikáció volt az – *„azt a Jézust, akit ti keresztre feszítettetek”*. Ezt mondja az embereknek és nem halljuk, hogy bárki megsértődött volna. Viszont mi joggal tehetjük fel a kérdést, hogy én? Nem is éltem akkor, ott se voltam. Akkor, azon a pünkösdön, Jézus halála után 53. napon komoly esélye volt annak, hogy igen, azok állnak ott, akik ott voltak, mikor Jézust keresztre feszítették és esetleg azt kiáltották, hogy feszítsd meg. De mi nem éltünk akkor. Nem voltunk ott. Mi felelősek vagyunk-e Jézus haláláért? Nem

voltunk ott, de most játszunk el a gondolattal, tegyük fel, hogy ott vagyunk, tegyük fel, hogy látjuk, hogyan ostromozzák Jézust. Tegyük fel, hogy halljuk, Poncius Pilátus kihirdeti az ítéletet. Mit tettünk volna? Mit szóltunk volna hozzá? Tettünk volna bármit, akármit? Valószínűleg nem. Valószínűleg mindenki, mindannyian féltünk volna megszólalni. És pontosan tudjuk, hogy sok szörnyűség történt már a világban úgy, hogy emberek semmit nem tettek. Csak közönyösek voltak. Csak jelen voltak s nem emelték fel a szavukat.

Érdemes ezt a kérdést feltenni, vajon, ha ott lettem volna mit szóltam volna, mit tettem volna?

Másrészt viszont ismerjük a három szót, hogy miért halt meg Jézus: miattam, helyettem és érettem. Ez független attól, hogy én akkor még nem éltem, mert Krisztus az egész világ megváltója, minden embernek megváltója, függetlenül attól, hogy akkor születünk, vagy most születünk, most élünk, vagy ezután születnek majd, utánunk jövők: gyermekek, unokák. Ez a nagy kérdés, hogy ezt értem-e, hogy miattam, helyettem és érettem halt meg Jézus. Mert bennem is ott van a bűn. Mert az én bűnömet is magával vitte a keresztre. Felismerem-e, hogy igen, az én sejtjeimben is, az én gondolataimban is, szavaimban, tetteimben is uralkodik, uralkodni akar a bűn. Az mondhatja el magáról, hogy vette Isten Szentlelkét, aki meglátta a bűneit.

De hadd tegyem fel azt a kérdést is, hogy ugye milyen rossz és fájó helyzet, mikor az ember szembesül a saját bűnével? Nem jó érzés. Nem jó érzés, mikor az ember látja, hogy hogyan rontotta el, mit csinált rosszul, miért, miképpen csügged el az élete. Vajon, ha szembesülök a bűneimmel és tudom, hogy azt Isten is látja, nem megy el tőlem? Nem távozik el tőlem a Lélek? Engem, a bűnöst, mégis magáénak vall? Pont ez a Krisztus csodája! Hogy a bűnöst új életre hívja, a bűnösnek a saját igazságát adja, ahogyan hallottuk Jézus szavából: pártfogót ad nekünk! Nem azért, mert ártatlanok vagyunk, hanem azért, mert ennyire szeret bennünket! A Szentlélek véd bennünket. A Szentlélek áll

mellénk. Mindenki vágyik arra, hogy a bűnei alól felmentsék. Két út van. Az egyik, hogy magunkat mentjük fel, mert háritunk, mert az mondjuk, hogy mi nem vagy bűnösök. A másik az, hogy Krisztusnak adjuk át az egész életünket, a bűneinkkel együtt és megvárjuk, átéljük, hogy ő ment fel. Mit gondolunk, a kettő közül melyik a működőképes modell? Magamat mentem fel és azt mondom, nem vagyok bűnös, vagy pedig Krisztus áll mellém és azt mondja, hogy meghaltam értetted, helyetted és miattad. A második tudnivaló, második üzenet, válasz a kérdésre: ki az, aki vette a Szentlelket, így hangzik: aki felismerte a kereszt titkát. *„Amikor ezt hallották, mintha szíven találták volna őket”*. Így hallottuk az igéből. A kereszt titka szíven találja az embert. A kereszt titka nem más, mint a halálnak és az életnek a titka. Az Isten szeretetének a titka, a megbékélésnek a titka. Titok, amit szívvel, lélekkel és teljes értelemmel, a teljes bensővel ragadhat meg az ember. Titok, amely arról szól, hogy az ember rádöbben arra, hogy mennyire kell neki az, hogy legyen megváltója, legyen szabadítója. Titok, amely felismeri, hogy Isten lelki erővel, hatalommal áll az ember mellé. Nagy kérdés az, hogy szíven talál-e bennünket a keresztnek a titka. Az a titok, amiről Péter beszélt. Az a titok, amit ő is nehezen értett meg, mert ő is járt ott, hogy háritott: nem halhat meg Krisztus. De Péter végül eljutott odáig, hogy megértette. Megértette a keresztnek a titkát és pünkösdkor már erről beszél, a Krisztus áldozatáról, a Krisztus haláláról és feltámadásáról. Nagypéntek, Húsvét, Pünkösöd. Isten igazsága, az üdvtörténet útja, melyen az Úr vezetni akarja az embert. Vizsgáljuk meg, hogy van-e közünk hozzá. Van-e közünk a kereszthez, a kereszt titkához? Ha igen, akkor éreznünk kell a szívünket, hogy felhevül, hogy a keresztre figyelve, abba kapaszkodva érezzük Isten közelségét, minden értelmet meghaladó békességét. Az Istennel való közösség a kereszt titkában van elhelyezve számunkra. S arra hív meg bennünket Pünkösöd hétfőn az Isten ígéje, hogy a lélek, a mi

lelkünk is képes legyen önmagát egészében és véglegesen Isten kezébe adni.

Ha felismertük a kereszttitkát, vágyunk ennek az igazságára. Két fontos üzenet volt már eddig előttünk: Az veszi a Szentlelket, aki meglátta már a saját bűnét, aki felismerte a keresztnak a titkát.

S van még egy harmadik: akiben megvan az elhatározás Krisztus követésére.

Ez az igazság az ígében abban a kérdésben jön elénk, hogy a szíven talált emberek ezt kérdezik Pétertől és a tanítványoktól: mit tegyünk atyámfiai, férfiak?

Voltunk már ilyen helyzetben, hogy megálltunk, *„szíven voltunk találva”*, valami nagyon megérintette, és az volt a kérdésünk, hogy mit tegyek? Hogyan tovább? Talán olyan ez valóban, mint amikor a keresztt két szára találkozik és ott a keresztesződésben vagyunk. Merre induljak? Merre figyeljek? Vízszintesen? Függőlegesen? Saját magamba? Honnan kapom meg a választ? Mit tegyek? Mert az ember, ha találkozik Krisztussal, ha találkozik az Isten Lelkével, akkor nem élhet utána ugyanúgy, mint előtte. Akkor meg kell történnie egy cserének, egy *„trónfosztásnak”*. Én, saját magam leszálllok a trónról és azt mondom Krisztusnak, parancsolj, tiéd ez a hely, mert te vagy az Úr, és az nekem jó, hogy az életem ura nem én vagyok, mert nem tudom megtartani magam, hanem az a jó, ha te vagy az én életemnek az ura. Csodálatos felismerés ez! De hogyan tovább? Hogyan éljek? Milyen döntéseket hozzak? Hogyan kell megtanulni hitből élni, hit által élni, szólni és cselekedni? Kapunk erre nézve útmutatást. *„Térjete meg és keresztelkedjete meg”*, mondja Péter. Milyen jó most arra gondolni, hogy meg vagyunk keresztelve. Jó ezt kimondani. Meg vagyok keresztelve, Krisztusé vagyok, hozzá tartozom.

És megtérni? Azt mondja, pontosan a református tanítás, hogy megtérni naponta kell. Ezt nem lehet elspórolni. Nem lehet kipipálni, hogy karácsony megvolt, húsvét megvolt, pünkösöd

megvolt, megvoltak az ünnepek, nincs több dolgom. Megtérni naponta kell. Ha kell, naponta többször is. Folyamatosan. Ez egy életmód. A megtérésnek az útja. Minden nap odatérek az Istenhez. Mindennap keresem őt. Minden nap abból táplálkozom, amit ő ad, úgy ahogyan Mózes és a népe a pusztában: hullott a manna, és minden nap hullott és minden nap lehetett szedni, de csak aznapra valót. Ma imádkozom. Lehet, hogy az holnap már kevés. Holnap is imádkoznom kell. Ma kinyitom a Bibliát, mert éppen van egy kis időm, lehet, hogy kevés, ha holnap nem nyitom ki, mert elfelejtem. Megtérni az egy folyamat. Megtérni naponta kell. Naponta odaszánni magamat a Krisztus követésére. Naponta, mikor kinyílik reggel a szemem és rádöbbenek, hogy megtartott az Isten, ott legyen a gondolatomban az elsők között, hogy segítségül hívom az Úr nevét, és elhatározom előre már reggel, hogy Krisztus útján szeretnék járni. Elhatározom, hogy bármit hoz is a nap megpróbálom békességgel, türelemmel végig vinni. Elhatározom, hogy a szeretet lesz a legnagyobb erő ma is az életemben a családom felé, a szűkebb, tágabb környezetem felé, még azok felé is, akiket nagyon nehéz, emberi erővel lehetetlen is szeretnem. Ezt jelenti, hogy odaszánom és odaszentelem magamat az Istennek és elhatározom magamat a Krisztus követésére. Meg vagyok keresztezve, ez az alap. Krisztushoz tartozom, Krisztusba vagyok beoltva, nem tehetem meg, hogy eltévedek, nem tehetem meg, hogy máshol keresem az emberi megoldást, az emberi boldogságot.

Azt kívánom mindnyájunknak, hogy elmondhassuk, akik hallottuk ma az ígét, hogy vettük a Szentlelket, mert be mertünk nézni belülre, a szívünkbe, hogy kik vagyunk, megismertük magunkat, mert felismertük Krisztus keresztségének a titkát, mert él bennünk az elhatározás a Krisztus követésére. Ennek fényében láthatjuk magunkat s ennek fényében születhet meg az elhatározásunk: kitartok mindvégig. Így legyen. Ámen.

Utóima: Szerető mennyei Édesatyánk, Jézus Krisztus által!

Hálatelt szívvel köszönjük neked igéd világosságát, Szentlelkednek az erejét. Köszönjük neked, amikor bátorságot adsz arra, hogy önmagunkba nézzünk. Köszönjük neked, hogy nem engeded, hogy egyedül nézzünk önmagunkba, hanem ott vagy te is, és mindazt, amit látunk, ami bennünk lakik, azt te rögtön meg tudod áldani, meg tudod szentelni, s ami hiábavaló, attól meg tudsz szabadítani bennünket.

Köszönjük neked Úr Jézus Krisztus keresztednek az üzenetét, köszönjük, hogy a keresztet szemlélve láthatjuk a magunk halálát, de a magunk életét is a kereszten. Hálasak vagyunk azért a reménységért, hogyha hozzád tartozunk, akkor örökre veled vagyunk, veled leszünk.

Add, hogy átéljük ezt minden nap. Segíts, hogy minden nap igent mondjunk neked, a te hívó szavadnak, a megtérés üzenetének. Add nekünk a te Lelkedet pártfogónak, ügyvédnek, szószólónak, mert olyan gyengék és elesettek tudunk lenni. Benned reménykedve rád bízunk magunkat, egész életünket. Rád bízunk a szeretteinket, a családunkat, a gyermekeinket, az unokáinkat, a jövőt, azokat, akiket féltünk, akikért aggódunk. Rád bízunk a betegeinket, Te légy gyógyítójuk, te adj áldást a gyógyítók munkájára. Rád bízunk azokat, akik a gyásszal, a veszteséggel küzdenek. Add, hogy a te Szentlelked ereje megvilágítsa előttük is az utat, az örök élet ígéretét. Hozzád könyörgünk azokért, akik szegénységben, nyomorúságban, magányban vannak. Hozzád kiáltunk azokért, akikért senki nem imádkozik, akikről elfeledkezett a világ. Köszönjük neked, hogy mindannyiunk élete előtted van. Eléd hozzuk gyülekezetünket, gyülekezetünk minden tagját. Eléd hozzuk Református Egyházunkat, mindazokat, kik Krisztus nevében hívják segítségül a te Szent nevedet. Hozzád könyörgünk magyar nemzetünkért, magyar hazánkért, és az egész teremtett világért.

Az Úr Jézus Krisztus nevében kérünk, hallgasd meg imádságunkat. Ámen.

